

บทนำ

ทุกอย่างพังทลายจนหมดสิ้น จบแล้ว ชีวิตของเธอไม่เหลืออะไรอีกแล้ว!

วันเวลาตัวลั่น ขณะยืนอยู่บนความสูงห้าสิบเมตรที่ซึ่งสิ่งต่างๆ บนพื้นด้านล่างกลายเป็นเพียงจุดเล็กๆ มองไม่ชัดเจน ท่ามกลางสายลมเย็นที่พัดมาสัมผัสกับใบหน้าราวกับจะอำลาเป็นครั้งสุดท้าย หญิงสาวรวบรวมความกล้าทั้งหมดที่มี ปล่อยมือขึ้นเหวี่ยงจากราวกั้นและก้าวซำๆ ไปยังสุดขอบของพื้นเหล็ก

เพียงแค่เดินหน้าไปอีกก้าวเดียวเท่านั้น...เธอก็จะตกลงไปข้างล่าง เป็นเพราะผู้ชายคนนั้นคนเดียวที่ทำให้เธอตัดสินใจเช่นนี้ เขานั้นละที่เป็นต้นเหตุที่ทำให้เธอสูญเสียสิ่งสำคัญไป เธอหวังเหลือเกินว่าเขาจะรู้สึกผิดต่อเธอ... และจมกับความผิดบาปนี้ไปชั่วชีวิต!

นัยน์ตากลมสวยภายใต้เรือนผมบ๊อบประปรารีนน้ำตา เธอกางแขนทั้งสองออกกว้าง ก่อนจะทิ้งตัวลงมาจากจุดที่ยืนอยู่ ในระหว่างที่ดิ่งลงมาในหัวของเธอมีเรื่องราวผ่านเข้ามาเต็มไปหมด ทั้งเรื่องดี เรื่องร้าย ทุกสิ่ง

เคยประสบแล่นวายุอย่างรวดเร็วราวกับจรวดพยนตร์ เธอกรี๊ดร้องออกมา
สุดเสียงเพื่ออำลาให้แก่ทุกสิ่งบนโลกนี้

ลาก่อน ลาขาดกับทุกความเหงาที่ผ่านมา!

ร่างน้อยลอยละลือฝ่าอากาศลงมา เพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้นร่างของเธอ
ก็จวนเจียนจะตกถึงพื้น ทว่าในจังหวะสุดท้ายก่อนที่จะร่างกายจะแหลกเหลว
สายอุปกรณ์ซึ่งรัดข้อเท้าทั้งสองข้างเอาไว้ก็ทำหน้าที่ของมัน มันกระตุกวบ
แล้วดึงรั้งร่างหญิงสาวลอยขึ้นมา ก่อนจะกระเด็นกระดอนไปมากกลาง
อากาศ

บ้าที่สุด! ใครว่าส่วนที่ยากที่สุดคือตอนกระโดด ส่วนที่ยากที่สุดคือ
ตอนที่เชือกพาเธอกระเด็นตึงๆ กลางอากาศทั้งในสภาพหัวทิ่มหัวตាំแบบนี้
ต่างหากละ หน้ามั่วแตก แถมจะอ้วกแล้วจะแม่ นี่คงเป็นครั้งแรกและครั้ง
สุดท้าย เธอขอเซย์กู๊ดบายบันจี้จัมป์ตลอดชีพ!

กว่าเจ้าหน้าที่จะพาเธอลงมานอนบนเบาะที่พื้นเพื่อปลดอุปกรณ์
เซฟตี้ออกจากตัวได้ หญิงสาวก็เกือบจะอาเจียน สภาพหลังการกระโดด
บันจี้จัมป์ไม่สวยหรืออย่างที่คาดไว้ ผลจากการห้อยศีรษะนานทำให้เลือด
ลงหัว ใบหน้าของผู้กระโดดแดงก่ำและขึ้นหenggง ผมหน้าม้าที่เซตมาเสียสวย
กริบปานน้อยๆ ลิซ่า แบล็กพิงก์ในตอนเช้า บัดนี้แตกกระจายยุ่งเหยิง ที่
อนาคตก็คือกว่าเธอจะทรงตัวลุกขึ้นจากเบาะโดยไม่เซซัดๆ ได้ก็ใช้เวลาหลาย
นาทีก่อน หวังใจของเธอยังเต้นตึกๆ ทั้งยังเวียนศีรษะอยู่เลย

“ถ้ารู้สึกโอเคขึ้นแล้ว รบกวนไปรับประกาศนียบัตรตรงเคาน์เตอร์
ได้เลยนะคะ”

เจ้าหน้าที่เดินมาแจ้งกับเธอ หลังจากนั่งพักหายใจหายคอกพลางดื่มน้ำ
สักครู่ วันเวลาจึงเดินสะโหลสละไปรับประกาศนียบัตร อนาคตสภาพตัว
เองจะแย่แล้ว แต่ก็นะ ถ้าสิ่งที่เธอลงทุนทำวันนี้มันได้รับผลตามที่หวัง ก็
ถือว่าคุ้ม

“นี่ครับใบประกาศ คุณกล้าหาญมากครับ”

สาวผู้กล้าหาญยัย แม้จะเป็นรอยยัยไม่กว้างนัก แต่ก็พอทำให้เห็น รอยนูนเล็กๆ ของลักยัยนํารักบนสองแก้ม เธอกล่าวขอบคุณเจ้าหน้าที่ แต่ แทนที่จะเพียงยื่นมือออกไปรับใบประกาศ เธอลังจูงใจตะเบนหลังแขน ของเจ้าหน้าที่วัยละอ่อนก่อนเสียอย่างนั้น

สำเร็จหรือเปล่าละ ขอให้ได้ผลทีเถอะ สาธุ!

“เอ่อ...คุณครับ” เจ้าหน้าที่ทำหน้าง คงไม่เข้าใจว่าเหตุใดลูกค้าสาว จึงยึดแขนเขาไว้แทนที่จะรับใบประกาศแล้วรีบกลับบ้านไปแบบรายอื่นๆ “นี่แขนผม ไม่ใช่ใบประกาศนะครับ”

“อ๊ะ! ขอโทษที่เสียมารยาทค่ะ” พอถูกทัก วันเวลาจึงได้สติ รีบชักมือ กลับจากแขนของอีกฝ่ายทันที “ฉันเห็นว่านาฬิกาของคุณสวยดีเลยอยากดู ใกล้ๆ เท่านั้นเอง พอดีกำลังหาของขวัญให้แฟนอยู่นะค่ะ”

โชคที่เจ้าหน้าที่คนนั้นเชื่อที่เธอพูดและไม่ติดใจอะไร มีหน้าซำยังมิ น้ำใจแนะนำรุ่นนาฬิกาให้อีกด้วย วันเวลาได้แต่เอออๆ ออๆ ตามน้ำไป ก่อน จะหาจังหวะขอตัวออกมาพร้อมกับใบประกาศโดยเร็ว เพราะที่จริงเธอก็ ไม่ได้สนใจเรื่องนาฬิกา ก็แค่หาข้ออ้างไปอย่างนั้นเอง

จะหาของขวัญไปทำไม ในเมื่อตอนนี้เธอไม่มีแฟน ที่เคยมี ก็แค่ ‘อดีตแฟน’ ที่กะล่อนและหลอกลวง จนเธอทำใจนับเขาเป็นความหลังใน สารบบชีวิตรักของเธอแทบไม่ได้ด้วยซ้ำ

วันเวลาในชุดกางเกงยีนขาล้นกับเสื้อยืดแบบโอเวอร์ไซส์สีดำเดิน คอตกออกมาจากศูนย์เล่นกีฬาเสี่ยงตาย เธอยกหมวกเก็บใส่ตลับสตริตเกอร์ล ออกมาสวมเพื่อบังผมที่ฟุ้งและไม่เป็นทรง ก่อนจะยกใบประกาศนี้ยั้บตรขึ้น มาอ่านแบบเซ็งๆ ในกระดาดเขียนยกย่องในความกล้าหาญของเธอที่กล้า เผชิญหน้ากับความกลัว แต่เธอลังไม่รู้ลึกดีใจเลย เธอลังจนปัสสาวะ แทบราดขณะวิ่งลงมาจากเครนสูงห้าสิบเมตรเพื่ออะไร เพื่อให้พบกับความ ล้มเหลวซ้ำๆ นั่นหรือ

หญิงสาวพลิกมือขวอันว่างเปล่าของตนไปมา พลังถอนหายใจเฮือก

ใหญ่

คว้าน้ำเหลวอีกแล้ว คิดว่าถ้าลองเสี่ยงตายอีกรอบ จะทำให้ทุกอย่างกลับไปเป็นเหมือนเดิมเสียอีก แต่ดูเหมือนวิธีนี้ก็ใช้ไม่ได้ผล เช่นเดียวกับวิธีอื่นๆ ที่เธอเคยลองทำพิสูจน์มาก่อนหน้านี้ ต้องทำอะไรดีนะ เธอถึงจะได้ ‘เขา’ กลับคืนมา วันเวลาคิดอย่างกลุ้มใจ

ยังไม่ทันที่จะได้คิดหาแผนการต่อไป โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เป็นสายจาก ‘กังสตาล’ เพื่อนรักของเธอนั่นเอง เธอคิดจะโทร. กลับหาหล่อนอยู่แล้ว เพราะเห็นว่าก่อนหน้านี้หล่อนโทร. มาหลายสาย แต่ไม่ทันได้รับเพราะมัวแต่รีบร้อนขับรถมาที่ศูนย์กีฬาอยู่

“ว่าไง ยายกั้ง” วันเวลากรอกเสียงหวานที่สุดเท่าที่จะทำได้ หวังให้เพื่อนใจเย็นลง แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะกังสตาลแหวัดแหวโล่โทรศัพท์มาทันควัน

“ไม่ต้องมาทำเสียงอ่อนเสียงหวานโล่ แกทำอะไรอยู่เนี่ย ฉันโทร. ไปตั้งหลายครั้ง ไม่ยอมรับสาย!”

“ซอร์จี้ พอดีขับรถอยู่นะเลยไม่สะดวกรับ รถมันเยอะแล้วกรี๊บๆ ด้วย ตอนนี้ฉันอยู่พัทยา”

“พัทยา!” กังสตาลทวนคำอย่างตกใจ “แกไปทำบ้าอะไรที่นั่น!”

“มาโดตบันจีจัมป์”

“บันจีจัมป์!” เพื่อนสาวร้องลั่นเป็นรอบที่สอง “โตตเพื่อ! บ้าไปแล้วหรือไง นี่แกเพิ่งจะตกบันไดไปเมื่อไม่นานมานี้เองนะ ยังไม่ทันฟื้นตัวดีเท่าไรไปเล่นเสี่ยงตายแบบนี้ทำไม”

“แกก็รู้เหตุผลของฉันนี่ ฉันจำเป็นต้องทำเพื่อให้ได้ ‘เขา’ กลับคืนมา”

“แต่แกเพิ่งจะพลัดตกบันไดไปไม่นาน ฉันกลัวว่าร่างกายแกจะไม่ไหว”

“สบาย ขอบใจที่เป็นห่วง แล้วก็ขอทีเถอะอย่าใช้คำว่า ‘พลัด’ เพราะฉันไม่ได้พลัดตก แต่ตั้งใจตก โอเค”

“เฮ้อ ตั้งใจตกบันไดบ้างละ จมน้ำบ้างละ ยังมาโดตบันจีจัมป์อะไรนี่

อีก แก่นะอาการหนักแล้ว ยายวิว เพราะแบบนี้จึงถึงบอกให้เกณฑ์เวลาไปพบหมอหรือนักจิตวิทยาบ้าง ฉันแนะนำนักจิตวิทยาเก่งๆ ให้ได้นะ”

“แกก็พูดไปเรื่อย ต้องให้ยากี่ครั้งว่าฉันไม่ได้ป่วยและไม่ได้อยากตาย ฉันก็แค่หาวิธีเสียดเข้าใกล้ความตายแบบไม่ทำให้ใครเดือดร้อนก็เท่านั้นเอง ไม่ได้กะจะฆ่าตัวตายสักหน่อย”

“ถึงจะพูดแบบนั้น แต่ที่แกทำๆ มากี่ไม่ได้ต่างอะไรจากการฆ่าตัวตายเลยเหอะ ถ้าขึ้นแกยังใช้ชีวิตอันตรายแบบนี้ ฉันกลัวจริงๆ นะว่าสักวันแกจะพลาดจนสูติตเข้าจริงๆ อะ”

“ชีวิตเซตอะไร แกนี่ปากเสียจริง กับคนไข้แกไปปากเสียกับเขาแบบนี้หรือเปล่าเนี่ย” วันเวลาแซวเพื่อนซึ่งมีอาชีพเป็นพยาบาล แต่ปากร้ายขัดกับภาพลักษณ์นางฟ้าชุดขาวเหลือเกิน “บอกไว้เลยนะว่าฉันจะไม่ยอมตายจนกว่าจะได้สิ่งที่ฉันรักกลับคืน แกก็รู้ว่าฉันเสีย ‘เขา’ ไม่ได้เด็ดขาด!” วันเวลาพูดอย่างคนไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ

“เออๆ ฉันรู้ว่าแกรักมากและเสียไปไม่ได้” กังสตาลถอนหายใจอย่างเอือมระอา รู้สึกหน่ายในความร้นของเพื่อน “แต่ถึงจะรักมากแค่ไหน ก็ควรมีขอบเขตไม่ใช่หรือ ถึงขนาดยอมลงทุนเสี่ยงชีวิตตัวเองขนาดนี้ ฉันว่ามันไม่ใช่แล้วปะ”

“ก็บอกแล้วไงว่า ‘เขา’ สำคัญกับฉันมาก”

“สำคัญมากกว่าชีวิตแกอีกหรือ”

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง แต่ช่างเถอะ อธิบายไปแกก็คงไม่เกิดอีกตามเคย เอาเป็นว่าโทร. มาวันนี้มีเรื่องอะไร แกโทร. มาที่ไรมีแต่ข่าวร้ายทุกที” วันเวลาถามต่อ เต๋าว่าเพื่อนคงมีเรื่องสำคัญ มิเช่นนั้นนั้นกังสตาลคงไม่กระหน่ำโทร. มาเช่นนี้ ซึ่งก็จริงเสียด้วยเมื่อเพื่อนเฉลยธุระที่ว่า

“หนนี้ข่าวดี เรื่องพีเจมส์ของแกไง ฉันจะโทร. มาบอกว่าเขาโผล่หน้าออกมาแล้วนะ”

“ฮ้า! ว่าไงนะ!”

พอได้ยินอย่างนั้น วันเวลาก็ตกใจมาก เจมส์หรือชื่อจริงคือนาย เจนจบ คืออดีตแฟนหนุ่มตัวแสบของเธอเอง หลังจากหลอกเอาเงินเก็บทั้งหมดของเธอไปเป็นสินสอดสู่ขอผู้หญิงใหม่โดยอ้างว่าจะนำเงินไปลงทุนในธุรกิจร่วมกับเธอ เขาก็หายหัวไปเลย ทั้งย้ายที่อยู่และเปลี่ยนเบอร์ติดต่อ แม้วันเวลาจะพยายามตามหาตัวเขาอย่างไรก็ไม่พบ คาดว่าเขาคงหนีไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ต่างประเทศกับสาวคนนั้นแล้ว วันเวลาก็ถอดใจ คิดว่าชาตินี้คงไม่มีโอกาสพบกับอดีตแฟนหนุ่มอีก แต่จู่ๆ วันนี้เธอก็ได้รับการแจ้งข่าวจากกังสตาลว่าเจนจบกลับมาที่กรุงเทพฯ ในรอบหลายเดือนเสียอย่างนั้น งานนี้โชคคงหล่นทับเธอแล้วสินะ

“เรื่องจริงใช่ไหม เขากลับมาแล้วหรือ แก่ไม่ได้หลอกให้ฉันดีใจเล่นนะ!”

“หลอกบ้างอะไร ก็ฉันเห็นกับตาอยู่ทนโท่เนี่ย!” กังสตาลตอบแบบลนๆ พลังแอบขำเลียงไปยังคู่หนุ่มสาวที่กำลังเดินหักท้ายผู้คนอยู่ในงานเลี้ยงแบบค็อกเทล แม้จะเห็นจากระยะไกลๆ แต่เธอก็จำหน้าอดีตแฟนหนุ่มของเพื่อนสนิทได้ จึงต้องรีบต่อสายหาวันเวลาเพื่อแจ้งข่าว “นั่นพี่เจมส์ของแก ไม่ผิดตัวแน่ เขากับภรรยาควงคู่กันมาออกงานด้วยละ”

“งานอะไร นี่แกอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่งานปาร์ตี้ศิษย์เก่า โห่ย จุดได้ตำต่อจริงๆ อะแก ภรรยาของเขาชื่อแก้ว เป็นศิษย์เก่าโรงเรียนเดียวกับฉันตอนเรียนไฮสคูลที่อังกฤษเลย ฉันแอบไปถามๆ เพื่อนในงานมา เห็นว่านางกลับไทยเพื่อมาร่วมงานแต่งงานของญาติอะไรนี่แหละ แล้วจะบินกลับอังกฤษในวันพรุ่งนี้เลย เย็นนี้ก็เลยถือโอกาสควงสามีแะมาสังสรรค์กับเพื่อนเก่าหน่อยละมั้ง แต่ก็ทะเล่นทำฉันตกใจหมด ใครจะไปคิดว่าจะเจอแฟนเก่าแกในสถานที่แบบนี้กันวะ”

“ฉันลืต้องตกใจกว่าแกไหม” วันเวลาพูดไปก็กัดฟันกรอดๆ ไป “แล้วนี่พี่เจมส์เห็นแกหรือเปล่า อย่าไปโผล่ให้เขาเห็นเชียวนะ เดี่ยวไก่ตื้นพอดิ”

“แหม หน้าฉันก็ไม่ได้มีคำว่างแปะอยู่ปะแก ฉันรู้ว่าต้องทำยังไง
ฉันคอยชும்อยู่ห่างๆ นี่แหละ ว่าแต่รู้แบบนี้แล้ว แกจะเอาไงต่อฮิ ยายวิว”

“ถามมาได้ ฉันก็จะบุกไปที่งานนะสิ แค้นนี้ต้องชำระ!”

“ฮ้า! เอาจริงดิ!”

“จริงสิ แกก็รู้ว่าคนอย่างฉันไม่เคยล่อเล่น เพราะพี่เจมส์คนเดียวที่เป็นต้นเหตุทำให้ฉันเสีย ‘เขา’ ไป อย่าหวังว่าฉันจะยกโทษให้ง่ายๆ งานจัดที่ไหน ส่งโลเกชั่นมาเดี๋ยวนี้ ฉันจะรีบวิ่งไป ขับรถแคสสองชั่วโมงก็ถึงแล้ว ถ้าโชคดียิ่งก็ไปถึงก่อนสองสามสิบกิโลเมตรกลับบ้านหรือปาร์ตี้เล็ก”

“เรื่องทันนะทันแน่ ทางผู้จัดเขาเตรียมกิจกรรมให้ทำเยอะ กว่าจะเลิกก็คงตึกๆ แถมฉันยังได้ข่าวมาว่าคุณแก้มเป็นนักกิจกรรมตัวยง ยิ่งไงก็คงอยู่ร่วมสนุกงานงานเล็กนั่นละ แต่ที่ฉันห่วงไม่ใช่เรื่องนี้สักหน่อย”

“เออ งั้นก็ไม่ใช่ไรหรอก แกจะห่วงอะไรก็ค่อยห่วงที่หลังเถอะ รีบส่งโลเกชั่นมาก่อน ฉันร้อนใจอยากจะไปหุ้มหัวพี่เจมส์แล้วเนี่ย!” หญิงสาวเร่งเพื่อน และเมื่ออีกฝ่ายส่งโลเกชั่นให้ทางข้อความแล้ว เธอก็กล่าวขอบคุณ กล่าวเป็นทำนองว่าจะไปพบกึ่งสตูดิโอและวางสายไปทันที ไม่ได้สนใจเลยว่าเพื่อนที่เธอคาดหวังจะไปพบที่งานนั้นจะต้องรีบกลับไปขึ้นเวิร์ก และจำเป็นต้องออกจากงานเลี้ยงเพื่อไปโรงพยาบาล เพราะหาใครแลกเวรด้วยไม่ได้

พยาบาลสาวหลบออกจากงานเลี้ยงแบบเงียบๆ ขณะขับรถกลับไปยังโรงพยาบาล ก็ยังพยายามต่อสายหาวันเวลาไปด้วย แต่หาล่อนก็ไม่ยอมรับสาย คาดว่าคงมัวยุ่งกับการเหยียบคันเร่งจนมิดเพื่อเข้ากรุงเทพฯ สุดท้ายเธอก็เลยไม่มีโอกาสบอกเรื่องที่เป็นห่วงแก่เพื่อนด้วยปากแบบที่ตั้งใจ ต้องใช้วิธีฝากข้อความไว้แทน

จะบุกมางานเลี้ยงนะไม่ว่า แต่ปัญหาก็คือวันเวลาจะเข้ามาในงานที่เข้มงวดเรื่องความเป็นส่วนตัวขนาดนี้ได้อย่างไร เพราะงานนี้สงวนให้ศิษย์เก่าหรือแขกที่ศิษย์เก่าเชิญอีกหนึ่งรายเท่านั้น และโชคร้ายตรงที่ว่ากึ่งสตูดิโอ

เองก็ใช้สิทธิ์เชิญแขกที่ผ่านไปมาแล้วด้วย เธอไม่รู้ล่วงหน้าว่าเพื่อนจะอยากมางานเลี้ยงแบบกะทันหัน ก่อนหน้านี้จึงได้ให้บัตรเชิญกับเพื่อนพยาบาลที่ทำงานด้วยกันไป ที่นี้ปัญหาที่เลยตามมาว่า วันเวลาจะสามารถเข้าไปในงานโดยไร้บัตรเชิญได้อย่างไร

กังสตาลถอนหายใจแบบกังวล เธอก็อยากอวยพรให้เพื่อนโชคดี แต่ดูจากสถานการณ์แล้ว เธอไม่เห็นหนทางเลยจริงๆ ดูท่าเพื่อนผู้นำสงสารของเธอคงต้อง ‘อกหัก’ ซ้ำสองอีกแล้วกระมัง

ฝ่ายที่กำลังถูกเพื่อนมองว่าอาจต้อง ‘อกหัก’ ซ้ำสอง ก็กำลังมุ่งหน้าจากพัทธยา กลับเข้ากรุงเทพฯ ด้วยความเร็วปานเหาะ โชคดีที่วันนี้การจราจรไม่ติดขัดและโรงแรมที่จัดงานเลี้ยงก็ไม่ได้อยู่ไกลคนละฟากฝั่ง แม้จะมีดไปหน่อยก็ตาม แต่หญิงสาวก็เดินทางมาถึงสถานที่จัดงานซึ่งอยู่บริเวณสวนลอยฟ้าขนาดใหญ่ของโรงแรมได้ทันก่อนงานเลิก

วันเวลาจอตฤตยาศีตการ์สีแดงของตอนที่อาคารจอต ก่อนจะแจ้นไปยังทางเข้างาน แค่มองเข้าไปก็เห็นถึงความแปลกแยกระหว่างตัวเธอกับแขกในงานแล้ว เพราะคนส่วนใหญ่ในงานล้วนแต่งกายหรูหราและเป็นทางการ หากเป็นชายก็จะสวมสูท หากเป็นหญิงก็จะสวมชุดสุภาพหรือชุดราตรี แต่ช่างเถอะ เธอเองก็ไม่ได้จะอยากมาเป็นส่วนหนึ่งของแวดวงนักเรียนอังกฤษอยู่แล้ว เธอแค่อยากมาคิดบัญชีอดีตแฟนเก่าต่างหาก คิดได้อย่างนั้นวันเวลาจึงขยับหมวกเก็บบนศีรษะแล้วเดินเซิดหน้าเข้าไปในงานแบบไม่หวาดหวั่นอะไรทั้งนั้น แต่หนทางไม่ง่าย เพราะที่ทางเข้างานมีการ์ดตัวโตคอยรักษาความปลอดภัยอยู่สองคน เมื่อเห็นว่าหญิงสาวกำลังเดินดุ่มๆ เข้าไป การ์ดก็กัณตัวเธอไว้

“เข้างานได้เฉพาะผู้ที่มีบัตรเชิญเท่านั้นนะครับ” การ์ดพูดพลางมองสำรวจผู้มาใหม่ตั้งแต่หัวจดเท้า เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจในท่าทางและการแต่งกายที่ไม่เข้าพวกของเธอ “ถ้าจะเข้าไป ขอดูบัตรเชิญก่อนครับ”

พอได้ยินเรื่องบัตรเชิญ วันเวลาก็รีบต่อสายหาทางสวดเพื่อถามเรื่องนี้ แต่เพื่อนก็ไม่รับสาย เธอจึงต้องเปลี่ยนมาอ่านข้อความที่เพื่อนฝากไว้แทน จึงทราบว่าทางสวดไม่อยู่ในงาน แต่กลับไปเข้าเฝ้าที่โรงพยาบาลแล้ว ปัญหาก็คือหล่อนไม่มีบัตรเชิญเหลือไว้ให้อีกต่างหาก สุดท้ายวันเวลาเลยไม่รู้จะทำอย่างไร นอกจากยอมรับการคัดค้านตรงๆ

“ฉันไม่มีบัตรเชิญหรอกค่ะ แต่ขอเข้าไปแค่แบบเดียวได้ไหมคะ”

“ถ้าไม่มีก็เข้าไม่ได้ ขอโทษด้วยครับ” พุดเสร็จ การ์ดก็โบกมือไล่ แต่มีหรือที่คนถูกไล่จะยอม เธออุตส่าห์ลากสังขารมาถึงขนาดนี้แล้ว อีกไม่กี่ก้าวก็จะได้พบใจทักเกาแล้วแท้ๆ เธอไม่ยอมกลับไปมือเปล่าเด็ดขาด

“หยวนๆ ให้อภัยหน่อยไม่ได้หรือคะ ฉันไม่ได้อยากจะมาร่วมงานอะไรนี่เลย แค่มีธุระกับแขกในงานเท่านั้นเอง นะคะ...ฉันเข้าใจว่าพวกคุณกำลังทำหน้าที่ของตัวเอง แต่ฉันรอวันนี้มานานแล้ว มันสำคัญต่อฉันมากจริงๆ ขอเวลาแค่ไม่นานแล้วฉันจะรีบออกมาเลย” วันเวลาอ้อนวอน ยกมือไหว้ปลกๆ แต่ต่อให้พยายามโน้มน้าวอย่างไร พวกการ์ดก็ไม่คล้อยตาม หนักข้อถึงขนาดมาผลักเธอออกไป เพราะสาวเจ้าไม่ยอมแพ้งถึงต้นจะเข้างานให้ได้

“เฮ้! คุณนี่ยังงั้น อย่มาท้อความวุ่นวายที่นี่นะ บอกว่าเข้าไม่ได้ก็คือไม่ได้ พุดไม่รู้เรื่องอะไร!”

ร่างน้อยเซซัดตามแรงผลักและล้มลงบนพื้น อาการเจ็บทางกายนั้นไม่เท่าไร แต่เจ็บทางใจนี่หนักกว่า พอถูกกระทำเช่นนั้น วันเวลาก็เลยหมดอารมณ์ที่จะญาติดีด้วย เธอถลาไปหาการ์ดอย่างไม่เกรงกลัว จนเสียงทะเลาะกันของทั้งสองฝ่ายดังไปถึงผู้คนในงานเลี้ยงแขกหลายคนถึงกับออกมาชะเง้อชะเง้อว่าเกิดอะไรขึ้น

“พวกนักเรียนอังกฤษเขาไปแจ้งการต่ออย่างพวกคุณมาจากไหน ถึงได้ปาเถื่อนหลงยุคขนาดนี้ ทำร้ายผู้หญิงที่ไม่มีทางสู้ น่าภูมิใจตายละ!”

“ช่วยไม่ได้ ถ้าผู้หญิงมันวอนหาเรื่องตีนก็สมควรโดนเสียบ้าง

แบบนี้ไง!” การ์ดตอกกลับอย่างโมโหไม่แพ้กัน ตั้งทำเงื่อนไ้กระบองขึ้นอย่างกับหวังว่าจะหวดหญิงสาวให้หน้าหัน แต่ยังไม่ทันได้ทำเช่นนั้น ใครบางคนก็เข้ามาหยุดเหตุการณ์นี้ไว้ก่อน

“พอได้แล้ว ผู้หญิงคนนี้มากับผม!”

เจ้าของเสียงห้ามมวายเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ กะด้วยตาน่าจะสูงราวๆ หนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร เขาสวมสูทสีดำดูเป็นทางการ ดวงตาสีเหล็กภายใต้แว่นผมหยักศกยาวระตั้นคอดอย่างหนุ่มมาดเซอร์กำลังวาวขึ้นในแสงสลัว คล้ายทนไม่ไหวกับเสียงที่ดังเอะอะมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว

“อาจารย์” พอชายผู้มาใหม่ปรากฏตัว พวกการ์ดก็เพล่าพาที่ รีบเก็บอาวุธกันใหญ่ ทว่ายังไม่วายถามให้แน่ใจ “ผู้หญิงคนนี้เป็นแขกของอาจารย์หรือครับ”

“ใช่ เธอเป็นแขกของผม” คนถูกเรียกว่าอาจารย์พยักหน้าเล็กน้อย ก่อนยื่นบัตรเชิญใบหนึ่งที่ตนพกมาด้วยให้การ์ดโดยไม่แม้แต่จะยืม “ผมเป็นคนเชิญเธอมาเอง ที่นี้จบเรื่องได้แล้วนะ ให้เธอเข้ามาในงานครับ”

พอได้รับการยืนยันว่าวันเวลาเป็นแขกของใคร พวกการ์ดก็ยอมปล่อยให้เธอได้เข้ามาในงานเลี้ยงแบบไม่ค่อยเต็มใจ เพราะยังมีสายตาอาฆาตมองตามไล่หลัง แต่ใครสนล่ะ เพราะตอนนี้เธอถึงโลดเทบตายเป็นสามารรถฝ่าฟันอุปสรรคมาได้ หญิงสาวกึ่งเดินกึ่งวิ่งตามชายหนุ่มคนนั้นเข้าไปในงานเลี้ยง เมื่อครู่เธอแม้แต่ตั้งรับกับพวกการ์ด เลยไม่ทันเขม่นมองหรือสนใจผู้สนใจคนเมื่อครู่สัก แต่ครั้นได้สติ เธอก็รีบตามเขาไปเพื่อจะขอบคุณตามมารยาท

“คุณคะ คุณ เตี้ยกว่าก่อน!”

หญิงสาวแน่ใจว่าอีกฝ่ายได้ยินเสียงเรียกของเธอ แต่ดูเหมือนเขาจะจงใจเมินเสียงเรียกของเธอ เลยลำบากคนขาสั้นเป็นหมาคอร์ก็อย่างวันเวลาที่ต้องเร่งฝีเท้าเป็นสองเท่าเพื่อก้าวตามคนตัวสูงให้ทัน และในที่สุดเธอก็ทำสำเร็จ ต่อให้มันจะต้องแลกด้วยอาการหอบหายใจก็ตาม

“เดี๋ยวลืมนะ จะรีบไปไหน” หญิงสาวยื่นมือไปรั้งชายเสื้อของเขาไว้ ทั้งๆ ที่ยิ่งหอบหายใจแรง “ฉันยังไม่ได้ขอบคุณที่คุณช่วยฉันไว้เมื่อกี้เลย ฉันไม่รู้ว่าคุณช่วยฉันทำไม แต่ยังไงก็ขอบคุณมากนะค่ะ ถ้าไม่ได้คุณ ฉันคงแย่”

ชายคนนั้นไม่ได้หันมามองเธอด้วยซ้ำ พรึบตาหนึ่งทีเธอคิดไปเองว่า เขาอาจจะหันหลังให้เธออย่างนั้นและเดินจากไปเลย ทว่าวันเวลาคิดผิด เพราะท้ายที่สุดผู้มีน้ำใจก็หันหน้ากลับมาเผชิญหน้ากับเธอ พร้อมกับเสียงถอนหายใจที่ระบายออกมาอย่างเบือหน่าย

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก พี่ไม่ได้ทำเพราะอยากช่วย พี่แค่ทำเพื่อตัดปัญหา ไม่อยากให้งานปาร์ตีที่กำลังสนุกต้องเสียบรรยากาศ เพราะเรือก่อเรื่องไม่เป็นเรื่องต่างหาก วิว”

วันเวลาอัปมงคล ยามที่เห็นหน้า เธอก็จำได้ทันทีว่าอีกฝ่ายเป็นใคร แม้ใบหน้าหล่อเหลาที่มีไรเคราเขียวจางๆ แบบติดความดิบดิบๆ จะดูโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นกว่าครั้งสุดท้ายที่เธอเคยเห็น แต่เธอก็จำเขาได้ไม่ลืม จะลืมได้อย่างไร ในเมื่อผู้ชายเข้าหน้าฟ้าประทานคนนี้เคยทำให้หัวใจเธอเต้นโครมครามจนเกือบทรงไม่อยู่ในวัยแรกรุ่น

บ้าน่า! นี่ตรัยคุณ อดีตรักแรกของเธอไม่ใช่หรอ!

“พี่คุณ!”

ก็ไม่รู้ทำไม โลกจึงต้องเหวี่ยงหนุ่มที่เธอเคยแอบปึงมาให้เจอกันในเวลานี้ด้วย ตรัยคุณเป็นพี่ชายข้างบ้านในละแวกที่เธอเคยอาศัย เขาเป็นหนุ่มสุดฮอตเลยเป็นที่หมายปองของสาวๆ ในพื้นที่ เธอเองก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่ติดอยู่ตรงที่ว่านอกจากเขาจะไม่รับความรู้สึกของเธอแล้ว เขายังรังเกียจเธอยังกับกิ่งกือ ไล่เดือนอีกด้วย

อันที่จริงเธอก็เข้าใจเหตุผลว่าทำไมเขาถึงรังเกียจเธอ แต่เธอก็หวังลึกๆ ว่าความเกลียดนั้นจะเบาบางลงเมื่อเวลาผ่านไป แต่ตรัยคุณได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า กาลเวลาไม่ช่วยอะไร เห็นได้จากสีหน้าท่าทางที่เขาแสดงออกมาตลอดการสนทนา เรียกว่าแสดงออกชัดเจนเลยว่าไม่อยากจะยุ่งกับเธอ

เท่าไร ต่อให้บทสนทนาที่หญิงสาวเริ่ม จะเป็นเพียงการถามไถ่สารทุกข์
สุขดิบตามประสาคนไม่เจอกันนานก็ตาม

ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าตรัยคุณได้ทุนไปเรียนต่อที่อังกฤษจนจบปริญญา
เอกด้านจิตวิทยา นี่จึงเป็นเหตุผลที่เขามาร่วมงานเลี้ยงศิษย์เก่าวันนี้ แต่เธอ
ลื ตอบได้ยากว่าเขามาร่วมงานทำไม เธอมีเหตุผลของตนเอง แต่โชคร้ายที่
เมื่อตรัยคุณได้ฟังเหตุผลนั้นแล้ว เขาก็ยิ่งมองเธออย่างรังเกียจมากขึ้นอีก
คงรู้สึกเสียใจที่ปล่อยให้วันเวลาช่างานมาได้

“สรุปว่าที่อยากจะเข้ามาให้ได้ ก็เพื่อมาหาเรื่องแฟนเก่าแค่นั้นหรือ”

หญิงสาวหน้าตึงกับคำว่า ‘แค่นั้น’

“วิวไม่ได้มาหาเรื่อง พี่เจมส์ทำลายชีวิตของวิว วิวแค่ต้องการให้เขา
ชดใช้กับสิ่งที่ทำลงไป!”

“จำเป็นขนาดนั้นเลยหรือไง”

“จำเป็นสิ วิวรอโอกาสนี้มาตั้งนาน!”

“โอกาสอะไร โอกาสที่จะได้แก้แค้นแฟนเก่าที่ทิ้งตัวเองไปจีนหรือ เลิก
ทำอะไรน่าสงสารแบบนี้ได้แล้ว วิว” ตรัยคุณว่าใส่พลาสม่าจนหายใจอย่าง
เอือมระอา “ผู้ชายคนนั้นแต่งงานไปแล้ว ไปแก้แค้นเขาให้มันได้อะไรขึ้นมา
ต่อให้ทำไป ก็เชื่อว่าเขาจะกลับมาหาเธอสักหน่อย อะไรที่มันมากเกินไปก็ไม่ดีนะ
อย่าให้คำที่น่าสงสารกลายเป็นน่าสมเพชสิ”

วันเวลารู้สึกถึงความโกรธที่ตีรวนขึ้นมาในอก เธอกำลังจะอำปาก
เถียงว่ามันไม่ใช่อย่างที่เขาคิด เพราะเธอไม่ได้ต้องการอดีตแฟนห่วยๆ กลับ
มา แต่ต้องการแฉความชั่วที่เขาหลอกเอาเงินเธอไป จนเป็นต้นเหตุให้เธอสูญเสีย
สิ่งสำคัญที่สุดไปต่างหาก ทว่ายังไม่ทันได้อธิบาย ตรัยคุณก็ไหวไหล่
เป็นเชิงบอกว่าเขาฟังพอแล้วสำหรับเรื่องนี้

“ก็แล้วแต่ละกัน โตะๆ กันแล้ว ถ้าแค่นี้คิดไม่เป็น อยากจะไปร้องแรก-
แหกกระเชออย่างไอก็ตามใจ แต่อย่าให้เอิกเกริกนัก มันรบกวนคนอื่นเขา
อ้อ อีกอย่างหนึ่งถ้าเสร็จธุระแล้ว รบกวนออกไปจากงานด้วยนะ เพราะต่อ

ให้อยู่ราวีจนงานพังกันไปข้าง ก็ไม่ทำให้เขาเปลี่ยนใจกลับมาหาหรอก เพราะคงไม่มีผู้ชายคนไหนชอบผู้หญิงไม่มีศักดิ์ศรีแบบนี้” ตรัยคุณตอบท้ายอย่างใจร้าย และนั่นแหละคือฟางเส้นสุดท้ายของคนถูกตำหนิตัว

“ถ้ายังไม่รู้เรื่องดีพอ ก็อย่าพูดอะไร!” หญิงสาวโกรธจัดจนหน้าแดงก่ำ เธอคว้าแก้วแชมเปญที่วางอยู่บนโต๊ะใกล้ๆ สาดใส่หน้าของคู่สนทนาทันที ท่ามกลางสายตาของแขกเหรื่อในบริเวณนั้นที่พากันตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น

เหตุการณ์มันเกิดขึ้นเร็วมาก วินาทีที่ดอกเตอร์หนุ่มถูกเครื่องดื่มสาดใส่ใบหน้าจนเปียกโชก เขาก็คว้าข้อมือเธอไว้ ก่อนจะกระซากรางเล็กเข้าหาอย่างแรง วันเวลาลี้ลับกลับด้วยการใช้มือนั้นแฉะนอกของเขาค้างไว้ เธอมองเห็นความไม่พอใจปะทุในดวงตาสีเหล็กของตรัยคุณ ทว่านั่นไม่ใช่สิ่งเดียวที่เธอเห็น ทันทีที่นิ้วมือของเธอสัมผัสกับแผ่นอกกว้าง เธอกลับมองเห็นภาพบางอย่างสอดแทรกขึ้นมาในความคิดด้วย

เกิดอะไรขึ้นก็ไม่ทราบ แต่ภาพที่เธอไม่เคยมองเห็นเลยตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา จนคิดว่าอาจจะสูญเสียมันไปแล้วตลอดกาล บัดนี้มันกลับปรากฏขึ้นมาตื้อๆ ราวกับธารน้ำที่พรั่งพรู เธอมองเห็นเหตุการณ์บางอย่าง เหตุการณ์ที่มีตรัยคุณเป็นผู้ดำเนินเรื่องหลักนั้นนะ

“ขอบคุณที่กล้าสอนวิว แต่วิวขออนุญาตพูดได้ไหม ก่อนจะสั่งสอนคนอื่น ส่องกระจกแล้วสอนตัวเองหรือยังคะ พี่คุณ” วันเวลาจ้องสบตาคนกล้าอย่างไม่เกรงกลัว “ผู้หญิงเขาไม่เอาแล้ว ยังจะไปตามตื้อให้เขารำคาญอยู่ได้ วิวว่าคนที่ไร้ศักดิ์ศรีที่สุดไม่ใช่วิวหรอก แต่เป็นตัวพี่คุณเองต่างหาก”

ตรัยคุณอึ้ง สีหน้าเปลี่ยนไป

“ว่าไงนะ นี่เธอ...พูดเรื่องอะไร”

“รู้อยู่แก่ใจไม่ใช่หรือว่าวิวพูดถึงอะไร ‘แอลลี’ ทำไมคุณถึงทำแบบนี้ อย่าไปเลยนะ ‘ได้โปรด’ ” วันเวลาสวมบทโคก ซึ่งก็คงเป็นบทโคกที่ชายหนุ่มเคยเล่นมาก่อนเป็นแน่ เห็นได้จากสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกของเขา “เหม่อตุลสำหรั่งถูกเข้าอ้อนวอนแทบเป็นแทบตาย ก็ยังโดนสาวเจ้าเฉดหัวทั้ง

อยู่ดี ต่อให้ขอร้องยังไง เธอก็ไม่กลับมาหาพี่หรือคุณ พูดตรงๆ นะ พี่คุณ
 เหมาะกับคำว่าน่าสมเพชมากกว่าวิวยะ!” วันเวลาอีกมัยว่ ก่อนจะสับัด
 ข้อมืออย่างแรงเพื่อให้หลุดจากพันธนาการ แล้วเดินจากมาแบบไม่สนใจว่า
 ตรีัยคุณจะคิดอย่างไร

หญิงสาวเดินแหวกผู้คนที่พักันซุบซิบนินทาแบบไม่ยั้งหระ เพื่อไป
 ค้นหาเจนจบต่อ ในระหว่างที่เดินห่างออกมา เธอก็ก้มลงมองมือตนเองไป
 ด้วย แม้ภายนอกมันยังดูเหมือนเดิม แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ทำให้เธอ
 รู้ว่าทุกอย่างไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เพราะมือคู่นี้ไม่ได้ว่างเปล่า หรือควา-
 นำเหลืออีกต่อไป

แปลกมาก...ไม่รู้ว่ามันกลับมาได้อย่างไร แต่ก็ดีแล้วละ

ถึงจะดีใจอย่างไร วันเวลาก็พยายามเก็บความรู้สึกไว้ก่อน เพราะ
 รู้ว่าตนยังมีภารกิจที่จะต้องค้นหาเจนจบ ซึ่งหาอยู่ไม่นานก็พบ เจนจบกำลัง
 เดินออกมาจากห้องน้ำ เขาหยุดหอมแก้มหญิงสาวคนหนึ่งที่น่าจะเป็นภรรยา
 ของเขา แล้วทั้งคู่ก็พากันเดินไปคุยกับแขกผู้ใหญ่กลุ่มหนึ่ง

คนมีไฟแค้นสมทรวงเตรียมจะปรี่ไปหาใจทักเก่า แต่ยังไม่ทันได้ไป
 ถึง ข้อแขนของเธอก็ถูกระชากอีกรอบ ก่อนที่ร่างบางจะถูกผลักไปตึงติด
 กับต้นไม้ใหญ่ในมุมอับสายตาผู้คน

“พี่คุณ!” วันเวลาร้องอย่างตกใจ คาดไม่ถึงว่าตรีัยคุณจะไม่ยอมแพ้
 และตามเธอมาอีก “ทำอะไรคะ ปล่อยวิวนะ!”

แต่ดอกเตอร์หนุ่มไม่ยอมปล่อย เขาเคลื่อนไหวหน้าเข้ามาใกล้ จน
 ปลายจมูกโด่งแทบจะแตะกับผิวแก้มของเธอ เห็นได้ชัดว่าไม่อาจทำใจเย็น
 ได้อีกต่อไป

“บอกพี่มา เธอรู้เรื่องนั้นได้ยังไง!”

“อ้อ เรื่องที่วิวพูดเมื่อกี้สินะ ทำไมละ วิวไม่ควรรู้หรือคะ อายหรือไง”

“อย่ายั่วพี่ วิว” ตรีัยคุณเค้นเสียงลอดไรฟัน “ยิ่งกว่าไม่ควรรู้ก็คือ
 ไม่มีใครรู้เรื่องนี้ทั้งนั้น แอลลีไม่มีวันบอกใคร แล้วเธอรู้เรื่องนี้มาจากไหน

ทำไม...” ดวงตาสีเหล็กของชายหนุ่มไหววูบ ไม่รู้ว่อย่างไรมีมากกว่ากัน ระหว่างความโกรธกับความหวาดกลัวในสิ่งที่ตนไม่รู้ “ทำไมเธอถึงรู้เรื่องที่ไม่มีความที่ใครจะรู้ได้ รู้ละเอียดทุกคำพูด รู้ทุกการกระทำเหมือนไปยืนอยู่ตรงนั้นด้วย ทำได้ยังไง ตอบพี่มาสิ!”

ชายหนุ่มบีบที่ต้นแขนเล็กน้อยอย่างแรงเพื่อขอคำตอบ แต่แทนที่จะตกใจกลัว วันเวลากลับยิ่งสนุกที่เป็นฝ่ายถือไพ่เหนือกว่า เธอยิ้มหวาน เป็นความหวานที่ซ่อนเล่ห์หน้าดู

ถ้าถามว่าทำไมเธอถึงรู้เรื่องลับๆ ของคนอื่นได้ล่ะหรือ งานนี้ก็คงต้องเล่ากันยาว!

๑

คนมีขอ

‘เมียน้อยสี่ ก็อีกเจ็ด อ้อฮือ แสบใช้อย่นะคะเนี่ย ถ้าภรรยาที่บ้านลุงรู้ จะเกิดอะไรขึ้นกันนะ เพื่อสวัสดิภาพในชีวิตและความเป็นสุขของครอบครัว คำปิดปากที่วิวเสนอไปก็ไม่ได้แพงจนเกินควร จริงไหมคำ’ วันเวลายืดเสียงกวนๆ ในขณะที่ลุงที่ว่าหน้าซัดเผือดไปแล้ว แม้จะไม่พอใจอย่างไร แต่สุดท้ายอีกฝ่ายก็ไม่มีทางเลือก นอกจากยอมควักกระเป๋าจ่ายอย่างเสียไม่ได้

เมื่อเสียงข้อความในโทรศัพท์ดังกริ๊งขึ้น ก็เหมือนเป็นเสียงสวรรค์หญิงสาวรีบคว้าโทรศัพท์มาตรวจสอบ จึงพบว่าเงินถูกโอนเข้าบัญชีเรียบร้อยแล้ว

‘อู๊ย! เงินเข้าแล้ว ขอขอบคุณที่ใช้บริการนะคะลุงขา ต่อไปนี้สบายใจได้เลย วิวจะรู้ดชิปากให้สนิท เก็บความลับของลุงไปตลอดชีวิต’ วันเวลาพูดกับชายวัยกลางคนตรงหน้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม แต่คำพูดยังไม่พอ เธอยังอุตส่าห์ทำท่าประกอบเป็นการรู้ดชิปากตนเองอีกด้วย ซึ่งนั่นทำให้คุณลุงถึงกับหัวเสีย ไม่แม้แต่จะหันกลับมาโบกมือตอบให้เธอเลยตอนจะกลับ

‘โชคดีนะคะ ขอให้สนุกกับการสับรางรถไฟ และอย่าลืมยี่ดอก พกถุงด้วย!’ วันเวลาร้องบอก เธอเดินมาส่งแขกที่หน้าร้านกาแฟซึ่งใช้เป็นจุดนัดพบ แต่แขกที่มาก็ไม่มีกะจิตกะใจบอกลา ได้แต่ฮึดฮัดแล้วก็ถอยขึ้นรถคันหรูจากไป แต่ก็นั่นละ เธอไม่ถือสาในความไร้มารยาทของเขารอก เพราะที่ผ่านมามีลูกค้าของเธอทุกคนก็ล้วนไร้มารยาทกับเธอทั้งสิ้น เพราะไม่เคยมีใครเต็มใจมาเป็นลูกค้าตั้งแต่แรก แต่เธอบังคับให้พวกเขามาเป็นด้วย ‘ความสามารถพิเศษ’ ของเธอต่างหาก ดังนั้นถ้าอยากจะไม่เกลียดหรือทำตัวไร้มารยาทใส่ก็ทำตามสบายเถอะ เพราะคนพวกนั้นก็แค่พยายามปกป้องตัวเองจากความกลัวที่เธอคุมความลับของพวกเธออยู่เท่านั้น

เมื่อส่งลูกค้าเสร็จ หญิงสาวจึงเดินกลับเข้ามาในร้าน เพื่อดื่มกาแฟที่ดื่มค้างอยู่ให้หมดแก้ว หลังจากนั้นจึงเรียกบริกรมาเช็กบิล ทว่าในตอนที่กำลังตรวจสอบบิลอยู่นั้น วันเวลาก็เผลอทำกระดาษหลุดมือ เธอรีบก้มลงไปไต่ตะป้อเพื่อจะเก็บ เป็นจังหวะเดียวกับที่บริกรสาวย่อตัวลงมาช่วยเก็บเช่นกัน ทำให้มือของทั้งสองแตะโดนกันโดยไม่ได้ตั้งใจ

‘อ๊ะ! ขอโทษค่ะ หนูจะเก็บให้พี่อยู่พอดี’

วันเวลาพยักหน้า เธอไม่ได้ถือสา แต่มีบางอย่างที่กวนใจเธออยู่เท่านั้นเองจึงต้องเอ่ยปากคุย

‘เสียใจด้วยนะคะเรื่องเจ้าโมจิ ไม่ต้องคิดมาก ที่จริงน้องไม่ได้หายไปไหน แค่ย้ายกลับดาวแมวไปเท่านั้นเอง น้องสุขสบายนอนพุงกลมมอยู่บนนั้นแล้วค่ะ ดังนั้นเลิกแอบร้องไห้ตอนกลางคืนได้แล้วนะ พักผ่อนบ้าง ดีกว่าร่างกายจะไม่ไหว’

พอได้ฟังอย่างนั้น บริกรสาวก็หน้าเหลอหลา ดูทั้งตกใจและประหลาดใจ

‘พี่รู้ได้ยังไงคะเนี่ยว่าหนูเพิ่งเสียโมจิไป’

‘พี่มีกุมารทองคอยกระซิบบอกมั้งคะ’ วันเวลาตอบติดตลก เธอหยิบธนบัตรวางบนถาดของบริกรก่อนจะส่งยิ้มให้อย่างเป็นมิตร ‘ไม่ต้องทอน

นะคะ ที่เหลือพี่ให้หีบเป็นค่าอาหารน้องๆ ที่ยังอยู่ เข้มแข็งนะคะ อย่างน้อยก็เพื่อเจ้าคากับมิกิ เจ้านายขนนุ่มที่ยังรอให้คุณหาสกลับไปดูแล กล่าวเสร็จวันเวลาก็เดินออกมาจากร้าน ปลอ่ยให้บริกรรมมองตามด้วยความซึ่งใจระคนงุนงง เพราะนึกไม่ออกเลยว่าเหตุใดลูกค้าสาวผู้นี้จึงรู้เรื่องสัตว์เลี้ยงของหล่อนด้วย

ถามว่าทำไมถึงรู้นะหรือ คำตอบของคำถามนี้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ เธอไม่ได้มีกุมารทองคอยกระซิบ แต่เธอ 'มีของ' ที่เหนือกว่านั้น นั่นก็คือสัมผัสพิเศษที่สามารถมองเห็นอดีตของคนอื่นได้ยามที่สัมผัสร่างกายของผู้อื่น เธอไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ทว่าตั้งแต่จำความได้เธอก็มีความสามารถนี้ติดตัวแล้ว และเธอก็ใช้สัมผัสพิเศษนี้หารายได้เสริม โดยการแจกจ่ายความลับและอดีตที่เป็นมมมมีตของผู้คน แล้วนำมันมาขายให้เจ้าตัวในราคารางามๆ จะเรียกว่าแบล็กแมลท์ก็ได้ แต่ตัวเธอกลับชอบเรียกมันว่า การใช้พรสวรรค์ให้เป็นประโยชน์มากกว่า

ก็อย่างที่รู้เศรษฐกิจยุคนี้เอาแน่เอานอนไม่ได้ แม้เธอจะมีอาชีพหลักเป็นแม่ค้าออนไลน์ ขายสินค้าสารพัดสิ่งอยู่แล้ว แต่การมีอาชีพเสริมไว้ด้วยมันอุ่นใจกว่า รายได้ทางเดียวมันไม่พอหรอก เพราะในฐานะหัวหน้าครอบครัวเธอมีภาระต้องแบกรับเยอะจนหลังแทบจะหักอยู่รอมร่อ

หลังจากจากร้านกาแฟ วันเวลาก็เตรียมเดินทางไปพบกังสตาลต่อวันนี้เธอมีนัดกับเพื่อนสนิท ตั้งใจจะไปนั่งดื่มในผับด้วยกัน เพราะด้วยอาชีพของกังสตาลทำให้หล่อนไม่ค่อยมีเวลามาสังสรรค์กับเธอเท่าไร ด้วยเพราะยุ่งอยู่กับคนไข้ ครั้งนี้เป็นโอกาสดีที่หายาก วันเวลาเลยนัดเพื่อนออกมาสนุกกัน แต่ระหว่างที่ขับรถไปยังสถานที่นัดหมาย ยังไม่ถึงครึ่งทางด้วยซ้ำกังสตาลก็ต่อสายหาเธอก่อน ตอนแรกหญิงสาวคิดว่าเพื่อนจะโทร. มาเร่งให้รีบไปหาอีกตามเคย แต่ฟังจากน้ำเสียงร่อนรนแล้วกลับไม่ใช่

‘ยายวิว เกออยู่ที่ไหน ขับรถออกมาหรือยัง!’

‘อ้อ ขับอยู่ ฉันออกมาละ เพิ่งเสร็จธุระกับลูกค้า’

‘ลูกค้า?’

‘ก็ลูกค้า งานเสริมของฉันไง ทำเป็นไง’

‘อีกแล้ว เมื่อไรแกจะเลิกทำตัวเป็นมิจฉาชีพแบบนี้สักทีวะ ฉันไม่สบายใจเลย’ กังสดาลบ่น นอกจากมารดาของวันเวลาแล้วก็มีแค่กังสดาลนี่ละที่รู้เรื่องความสามารถพิเศษของเธอด้วย แต่ถึงรู้ก็ใช้ว่าจะเห็นด้วย หล่อนมักหาโอกาสเทศนาให้ฟังเสมอว่างานนี้มันไม่ดีหรือเสี่ยงอันตรายอย่างไร แต่วันเวลาก็ไม่เคยคล้อยตาม

‘ยายกั๊ว แกหยุดเลยนะ ไม่ต้องเริ่มเทศน์ ซาติก่อนเป็นพระหรือไปถึงขอบเทศน์นัก ฉันก็บอกไปแล้วไงว่าฉันไม่ใช่มิจฉาชีพ มิจฉาชีพไม่มีอุดมการณ์ ส่วนฉันไม่ใช่ ฉันมีอุดมการณ์ยะ’ คนถูกหาว่าเป็นมิจฉาชีพชี้แจง

‘พูดไปเรื่อย อุดมการณ์อะไรของแก’

‘อุดมการณ์โรบินฮูดไง’

‘ปลี่ยนคนรวย ช่วยคนจนนะเนะ’

‘ใช่ ฉันปลี่ยนอดีตจากคนรวยที่ทำตัวแยๆ เอาเงินมาช่วยคนจน’

‘จั้นหรือ ไหนละคนจนที่แกว่า’

‘ฉันนี่ไง จะใครละ จนกรอบจะตายแล้วเนีย!’ วันเวลาตอบพลาง หัวเราะ ไม่สนใจเสียงถอนหายใจแบบเหนื่อยหน่ายของเพื่อนเลย ปล่อยให้กังสดาลเหนื่อยไปก่อนแล้วกัน เพราะอีกไม่นานเธอก็จะเลิกอาชีพนี้แล้ว วันเวลาตั้งใจแน่วแน่ว่าหลังจากแต่งงานกับแฟนหนุ่มและเปิดธุรกิจใหม่ด้วยกัน เธอจะเลิกอาชีพเสริมอย่างถาวร ‘แล้วนี่แกโทร. มาทำไม ไปถึงแล้วหรือ รอแป๊บนึงนะ ฉันกำลังไป’

‘เออๆ ไม่ต้องมาแล้ว ฉันว่าแกคงต้องยกเลิกนัดเราแล้วละ เพราะที่ฉันโทร. มา ฉันมีข่าวสำคัญจะบอกแก แต่ก่อนอื่นแกทำให้ดีๆ นะเว้ย จอดรถเข้าข้างทางก่อนเพื่อความปลอดภัย!’

‘มีเรื่องอะไร แล้วทำไมฉันต้องจอดรถด้วย’

‘ก็เพราะสิ่งที่คุณจะบอกทำให้แกช็อกแน่ๆ บอกให้จอดก็จอดเถอะน่า
เร็วๆ!’

ตอนแรกวันเวลาไม่เชื่อ คิดว่าเพื่อนหาเรื่องมาอำ แต่ครั้นได้ยิน
น้ำเสียงจริงจังที่ย้ำหลายเที่ยวให้จอดรถ หญิงสาวเลยตัดสินใจทำตาม
เพื่อนแนะนำ พอจอดรถหลบเข้าข้างทางแล้ว เธอจึงกรอกเสียงถามปลาย
สาย

‘ฉันจอดรถแล้ว เอาละ ไหนบอกซิ แกมีเรื่องอะไรจะบอกฉัน’

กังสตาลเขียบไปเล็กน้อย ก่อนจะพูดซ้ำชัด

‘ทำใจดีๆ นะ พี่เจมส์ของแกกำลังจะแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น!’

เหมือนฟ้าถล่มหลายลงมาอย่างไรรายางนั้น วันเวลาอ้าปากค้าง ทั้ง
ตกใจและงุนงงกับสิ่งที่ได้ยิน

‘พูดเรื่องบ้าอะไรของแกวะ ล้อเล่นแบบนี้ไม่ฆ่าเลยนะ’

‘ไม่ได้ล้อเล่น ตอนแรกฉันก็ไม่เชื่อ แต่ด้วยความซึ้งผิดใจของฉัน ทำให้
ฉันเห็นการ์ดเชิญมากับตาเลย วันพรุ่งนี้พี่เจมส์จะเข้าพิธีแต่งงานแล้วแก!’

คนได้รับข่าวร้ายอ้าปากค้าง หน้าซีดเผือด ตอนแรกเธอคิดว่าเพื่อน
คงอำเล่น เพราะเมื่อวานเธอยังคุยโทรศัพท์กับเจนนับอยู่เลย เขาก็ดูปกติดี
ไม่ได้แสดงพิรุณใดๆ แต่เมื่อกังสตาลยืนยันซ้ำๆ ว่าเห็นมากับตา พร้อมส่ง
หลักฐานเป็นรูปถ่ายการ์ดเชิญมาให้ดูด้วยทางข้อความ วันเวลาก็เปลี่ยน
ความคิด งานนี้ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะนอกจากในการ์ดจะมีชื่อเจนนับ
ปรากฏอยู่แล้ว ยังมีรูปถ่ายประวัติสูงสุดหวานชื่นของเขากับหญิงสาวอีกคน
หรอยอยู่ในการ์ดด้วย ดูเหมือนว่าก่อนลงเวย กังสตาลจะบังเอิญไปเห็นการ์ด
เชิญใบนี้อยู่กับแพทย์คนหนึ่งซึ่งเป็นแขกฝั่งเจ้าสาว

งามไส้แล้วไหมละ เธอกำลังกลายร่างจากคนเป็นควายหรือเนี่ย!

วันเวลาปากคอสั่นไปหมด สิ่งที่คุณนี่บอกอย่างแรกหลังจากได้รับ
ข่าวก็คือการโทรศัพท์ไปหาเจนนับ เพื่อยืนยันว่าสิ่งที่ได้รู้มาเป็นเรื่องจริง แต่
อีกฝ่ายก็ไม่รับสาย ทำให้หญิงสาวต้องเปลี่ยนแผนการเดินทาง จากเดิมที่จะ

ไปสังสรรค์กับกังสดาล เปลี่ยนเป็นมุ่งหน้ากลับไปบ้านเจนจบเพื่อยืนยันความจริงแทน

แต่...เธอไปไม่ถึงจุดหมาย

ในวันนั้นเธอประสบอุบัติเหตุ ในระหว่างที่ป้ายหน้ารถไปยังบ้านของแฟนหนุ่มที่อยู่เขตปริมณฑล ขณะกำลังจอดติดไฟแดงอยู่ในแถวรถยาวเหยียดอยู่ที่สี่แยก ความชวาก็บังเกิด เป็นความชวสองต่อเสียด้วย

ต่อแรกคือ รถคอนเทนเนอร์คันหนึ่งซึ่งคาดว่าคุณขับคงหลับในฝ่าไฟแดงพุ่งเข้ามาชน แม้เธอจะไม่ได้โดนรถคอนเทนเนอร์ชนตรงๆ เพราะไม่ได้จอดติดไฟแดงเป็นคันแรกๆ แต่แรงปะทะของรถใหญ่ที่พุ่งเข้ามาทำให้รถของเธอถูกรถตู้อัลพาร์ดสีดำคันหน้าถอยอัดมาชนอย่างแรงเช่นกัน

ต่อที่สองก็คือ ในขณะที่วันเวลาติดอยู่ในรถที่ถูกถอยมาชน ก็มีรถซิติสสีขาวอีกคันซึ่งพุ่งมาจากไหนไม่รู้เสียหลัก หักมาชนท้ายรถของเธอเข้าเต็มๆ แรงชนทำให้ศีรษะของเธอกระแทกโดนกระจก ท่ามกลางความวุ่นวาย เสียงกรีดร้องและกองเลือด ในนาที่นั้นเธอคิดว่าตนจะตายเสียแล้ว ตายแบบรวดเร็ว ตายแบบไม่ทันได้ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือด้วยซ้ำ ในตอนที่ศีรษะของเธอกระแทกเข้ากับกระจก ทุกอย่างมืดดับไป ราวกับร่างกายกำลังจมดิ่งลงสู่ความมืดมิดอันเงื้อมมือ

อุบัติเหตุครั้งนั้นเป็นอุบัติเหตุใหญ่ที่ทำให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตหลายราย วันเวลาเป็นหนึ่งในเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเช่นกัน แม้เธอจะรอดชีวิต ไม่เสียชีวิตคาที่เหมือนหญิงสาวในรถตู้คันหน้าเพราะโดนรถคอนเทนเนอร์ชนเต็มๆ หรือไม่ได้นอนเป็นผักเหมือนผู้โดยสารหนุ่มในรถคันหลัง แต่การที่รถของเธอชวสองแดง เพราะโดนเสียทั้งหน้าและหลังเหมือนแซนด์วิช และๆ ที่ถูกบีบและคามือในเวลาไล่เลี่ยกันก็ไม่ใช่เรื่องดี เหตุการณ์นั้นทำให้เธอได้รับบาดเจ็บและสลบไม่รู้เรื่องรู้ราวไปหลายวัน

วันเวลาถูกนำตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลซึ่งกังสดาลทำงานอยู่ และฟื้นคืนสติในอีกสามวันต่อมา สิ่งแรกที่เธอทำหลังจากฟื้นก็คือการตามหาเจนจบ

แต่มันสายเกินไปแล้ว เพราะตอนนี้เจนจบเข้าพิธีแต่งงานกับผู้หญิงคนใหม่ ไปเรียบร้อยแล้ว ที่นั่นไม่มีใครคือเขาหลอกเอาเงินที่เธออุตส่าห์เก็บหอมรอมริบ จากงานขายของออนไลน์อย่างสุจริตไปเป็นสินสอดส่งผู้หญิงคนนั้นด้วย ครั้นจะไปลากคอมาคิดบัญชีก็ไม่ทัน เพราะอดีตแฟนหนุ่มหนีหายเข้ากลีบเมฆ ไปพร้อมกับสาวคนใหม่แล้ว ทั้งให้วันเวลาต้องอยู่กับความซ้ำใจ นอกจากอนาคตที่วาดฝันไว้ว่าจะได้แต่งงานและมีธุรกิจใหม่ร่วมกับคนรักต้องมีอันต้องดับสูญ เธอยังสูญเสียเงินเก็บไปแทบทั้งหมดด้วย

กัสดาลแนะนำให้วันเวลาแฉะความ แต่เธอก็ไม่กล้าพออยู่ดี เพราะตนเองก็มีชนกติดหลัง ไม่ใช่คนดีบริสุทธิ์เช่นกัน จึงไม่อยากพัวพันกับตำรวจโดยไม่จำเป็น สุดท้ายจึงได้แต่เก็บความแค้นไว้ในใจ ที่จริงแล้วเรื่องเงินหรือเรื่องถูกสวมเขามาไม่ใช่ประเด็นหลักที่ทำให้เธอโกรธแค้นเจนจบเลย แต่เรื่องที่ทำให้เธอให้อภัยเขาไม่ได้ที่สุด คือเรื่องที่เขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้เธอสูญเสียสัมพัทธ์พิเศษไปต่างหาก

ไม่รู้ว่าทำไม แต่ตั้งแต่ประสบอุบัติเหตุคราวนั้น วันเวลาก็สูญเสีย 'เขา' ไป

'เขา' ที่เธอกล่าวถึงเสมอ ไม่ใช่ผู้ชายที่ไหน แต่เป็นสรรพนามเรียกความสามารถพิเศษของเธอเอง ความสามารถในการมองเห็นอดีตของผู้คน ซึ่งช่วยเธอทำมาหากินแบบนั้น เธออยากให้เกียรติด้วยการเรียกว่า 'เขา' มากกว่าที่จะเรียกว่า 'มัน' แต่ก็นั่นละ ถึงจะรักแค่ไหน ให้เกียรติแค่ไหน แต่สุดท้ายเธอก็สูญเสียเขาไปอยู่ดี เรื่องคงไม่ลงเอยแบบนี้หากเจนจบไม่ทรยศเธอ วันนั้นเธอควรจะได้เดินทางไปอีกเส้นทางเพื่อสังสรรค์กับกัสดาลตามแผน ไม่ใช่บ่ายหน้ารถไปหาเขาที่บ้านเพื่อไปเจอกับอุบัติเหตุบ้าๆ จนเกือบตายที่สี่แยกนั้น

เรื่องซวยๆ ที่เกิดขึ้น เป็นเพราะเจนจบคนเดียว!

วันเวลาได้แต่เก็บความแค้นไว้ ตลอดเวลาหลายเดือนมานี้เธอพยายามหาวิธีทำให้สัมพัทธ์พิเศษนั้นกลับคืน โดยตั้งข้อสมมุติฐานที่ว่า หากเธอสูญเสีย

ความสามารถไปเพราะการเสียชีวิต ถ้าเช่นนั้นเธอจะลองเสียชีวิตอีกรอบ เพื่อให้ได้ทุกอย่างกลับคืนมา ทว่าไม่ว่าจะลองวิธีเสี่ยงตายอีกกี่สิบรอบ ผลลัพธ์ที่ได้ก็ไม่เปลี่ยนแปลงอยู่ดี เธอยังไม่สามารถมองเห็นอดีตของใครได้เลย กระทั่งวันหนึ่งที่ได้รับสายจากกังสดาลว่าเจนจบกลับมาเมืองไทยแล้ว หญิงสาวจึงรีบร้อนไปชำระแค้นกับอดีตแฟนหนุ่ม ทว่าในงานปาร์ตี้ที่ตนเองทำให้เธอได้พบกับตรัยคุณ การโคจรมาพบพี่ชายข้างบ้านที่เป็นรักแรกก็ว่าน่าตกใจแล้ว แต่การที่คืนนั้นเธอได้รับความสามารถกลับคืนมาเสียจริงๆ ทำให้เธอตกใจและงุนงงยิ่งกว่า

ไม่รู้เพราะอะไรเหมือนกัน ก่อนหน้านี้เธอพยายามลองทุกวิธีแทบเป็นแทบตาย แต่ก็ไม่มีความสำเร็จ บทจะได้กลับคืนมาก็ได้มาง่ายๆ เสียอย่างนั้น ข้อพิสูจน์แรกที่ยืนยันว่าความสามารถกลับมาแล้วก็คือการที่เธอเห็นภาพเหตุการณ์ในอดีตของตรัยคุณ และก็บังเอิญเหลือเกินที่เธอดันมาเห็นเหตุการณ์ที่เขาจะอายุที่สุดด้วย เห็นได้จากอาการรื้อร่นแทบบ้าของเขา ส่วนคนถูกถามก็ได้แต่ปิดปากเงียบ ไม่ยอมอธิบาย เรื่องอะไรที่เธอจะยอมแสร้งพรายความลับของเธอกันเล่า

“พี่ถามเธออยู่นะ วิว ทำไมไม่ตอบพี่”

เสียงเข้มๆ ของตรัยคุณทวงถามขึ้นมาอีก ดึงเวลาให้หลุดจากภวังค์ความคิด

“แล้วพี่คิดว่าวิวรู้เรื่องนี้จากไหนล่ะคะ” หญิงสาวย้อนถามพลางเดาะลิ้นแบบกวนๆ “สงสัยวิวจะมีกุมารคอยกระซิบบอก”

“คิดว่ามันเป็นเรื่องตลกงั้นหรือ ตอบพี่มาดีๆ”

“ของบางอย่างนะพูดไปก็คงไม่เชื่อ ดังนั้นปล่อยให้มันเป็นความลับต่อกันน่าจะดีกว่า” เธอกล่าวต่อยิ้มๆ ก่อนจะบ้วนปากเป็นเชิงให้ตรัยคุณปล่อยตัวเธอ เห็นได้ชัดว่าเขาคงไม่พอใจนัก แต่ก็ต้องยอมปล่อยอย่างเสียไม่ได้ เพราะตอนนั้นเองมีแขกคนหนึ่งเรียกเขาพอดี

“ไม่บอกก็ไม่ใช่ไร แต่อย่าคิดว่าตัวเองรู้เรื่องนี้ดีไปหน่อยเลย ที่

สำคัญอย่าทำตัวน่ารังเกียจ คิดนำเรื่องนี้มาชมเชยที่เหมือนคนอื่น ๆ เพราะพี่ไม่ใช่เหยื่อของเธอ รู้ไว้ด้วย” ชายหนุ่มเสยเส้นผมออกจากรั้วตาแบบติดแววหุดหิด ก่อนจะเดินจากไปสมทบกับแขกคนนั้น ทั้งให้วันเวลาหน้าซำเลี้งๆ เพราะถูกผู้ชายที่เคยแอบชอบตอกย้ำปมในใจ

จนป่านนี้ตรัยคุณก็ยังไม่เลิกเกลียดเธออีก ใช้สี ในความคิดของเธอคงเป็นแค่ผิวฉาบผิว เทียวหากินกับความลับในอดีตของคนอื่นอยู่ร่ำไป ซึ่งเธอก็เป็นอย่างที่เขาว่าจริงๆ เพียงแต่เธอก็มีเหตุผลของตนเอง เหตุผล... ที่คนมีทุกอย่างเพียบพร้อมแบบตรัยคุณคงไม่มีวันเข้าใจ

วันเวลาถอนหายใจ เบนสายตากลับไปยังเจนจบ การกลับมาพบกับตรัยคุณอาจอยู่นอกเหนือแผนการ แต่สำหรับเจนจบ เธอจะทำให้ทุกอย่างอยู่ในแผนการตามที่ตั้งใจไว้แต่แรก เมื่อหมายม้นนั้นมื่อแล้วว่าวันนี้จะกระซกหน้ากากของเจนจบให้ได้ หญิงสาวจึงเดินปรีไปหาเขาแบบไม่เกรงกลัว เป็นอย่างที่คุณคิด ตอนแรกเจนจบไม่ได้สังเกตเห็นเธอด้วยซ้ำเพราะมัวแต่สนุกกับงานเลี้ยงอยู่ ต่อเมื่อเธอเดินเข้ามาหยุดตรงหน้าเขา สีหน้าของอดีตแฟนหนุ่มจึงเปลี่ยนเป็นชุดเผือด ดวงตาเบิกโพลงราวกับเห็นผีอย่างไรรายนั้น ซึ่งก็คงใช่ เพราะหากเธอตายไปในอุบัติเหตุตอนนั้น เธอก็จะกลายเป็นผีแฟนเก่าที่ตามมาขี้คอทวงแค้นเขาแบบไม่ยอมมอโหสิกรรม

“พี่เจมส์!”

เห็นได้ชัดว่าเจนจบตกใจมากที่มาเจอวันเวลา แต่เขาก็พยายามรวบรวมสติ รีบโอบเอวของภรรยาเพื่อเดินหนีไปทางอื่น คงตั้งใจแล้วว่า จะทำเงินไปเสียเหมือนว่าไม่รู้จักรักกัน หรืออย่างร้ายกว่าก็คือมองเธอเป็นอากาศธาตุ

“คิดจะชิงหนีอีกแล้วหรือคะ เป็นลูกผู้ชายหรือเปล่า ทำไม่ถึงซี้ซาลาด ไม่กล้าเผชิญหน้ากับความจริงล่ะ!”

เจนจบยังคงทำเป็นหูทวนลม ก้มหน้าก้มตาพาภรรยาออกไปจากที่ตรงนั้น แต่ภรรยาไม่ยอมไป หล่อล่อนมอมมาที่วันเวลาที่ ที่สามมิต้อย่างสงสัย

ดูไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรกับแผนการร้ายของเจนจบเลย

“คุณเจมส์ น้องผู้หญิงคนนี้เป็นใครคะ รู้จักกันหรือเปล่า”

“ไม่ครับ ไม่รู้จัก เธอคงจำคนผิด แก้มอย่าไปสนใจเลยนะ นี่ก็ตึกแล้ว ผมว่าเราน่าจะกลับกันดีกว่า” เจนจบชักชวน ไม่อาจปิดบังอาการลนลานได้เลย ซึ่งก็เข้าทางวันเวลา ในขณะที่เขาจะพาภรรยาคลับที่พัก สาวผู้มาพร้อมความแค้นก็ตรงปรีไปขวาง

“คุณแก้ม ผู้ชายคนนี้ไม่ได้เป็นคนดีอย่างที่คุณคิดหรอกนะคะ คุณนะตัดสินใจผิดแล้ว!” วันเวลาบอกกับหญิงสาวอีกคนอย่างสงสาร แล้วจึงหันมาจ้องเจนจบตาเขม็ง “ส่วนพี่เจมส์ จะบอกอะไรให้ไว้อย่าง พี่จะแกล้งทำเป็นไม่รู้จำกัน วิวไม่ว่า แต่ก่อนจะวิ่งหนีทางจุกตูด ช่วยจ่ายเงินคืนมาก่อนได้ไหมล่ะ!”

พอพูดถึงเรื่องเงิน ภรรยาเจนจบก็หน้าเหลืองหลา ดูทั้งงุนงงทั้งตกใจ

“เงินอะไรกันคะ คุณเจมส์ น้องคนนี่เธอพูดถึงเรื่องอะไร”

“บอกภรรยาพี่ไปสิคะว่าเงินอะไร!” วันเวลาเค้นเสียงนรกแล้ว ยิ่งเห็นว่าเจนจบเอาแต่เสียว เธอก็ยั่วจะจัด เดินหน้ารุกไล่เขาอย่างเอาเรื่อง “ทำไมเสียว ทíoอย่างนี้ทำเป็นปอดแหก เสียวเป็นเป้าสักเขี้ยวอะไรนะคะ ถ้าไม่กล้าบอกเอง งั้นวิวบอกให้ก็ได้ เงินที่พี่ขโมยจากแฟนเก่าอย่างวิวเพื่อเอาไปสู้ขอผู้หญิงคนนี้นั่นไง คืนมาเดี๋ยวนี้!”

สิ้นเสียงของวันเวลา ผู้คนในงานแถวนั้นก็หันมามองที่พวกเธอเป็นตาเดียว ก่อนที่จะเกิดเสียงซุบซิบเซ่งแซ่ แต่หญิงสาวหาได้สนใจไม่ จะมีอะไรต้องสนใจอีก คนที่ควรจะอายไม่ใช่เธอ แต่เป็นคนที่ทำผิดอย่างเจนจบต่างหาก

“พี่ไม่รู้หรอกว่าเงินก้อนนั้นสำคัญกับวิวแค่ไหน ไม่รักกันแล้วไม่ว่าจะทิ้งกันไปก็ไม่ว่า แต่อย่าทำกับวิวแบบนี้” มือที่ขยุ้มเสื้อของเจนจบลั่นทหานัยน์ตาสวยแดงก่ำ ไม่ใช่เพียงแต่ความเจ็บใจ แต่ยังมีความผิดหวังที่ไว้วางใจ

คนผิดอีกด้วย “เงินนั้นมาจากน้ำพักน้ำแรงของวิวทั้งนั้น วิวตั้งใจจะใช้มันเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ ใช่ว่าชีวิตใหม่ที่ไม่มีพี่อีกแล้ว วิวยอมรับได้ แต่ชีวิตใหม่ที่ไม่ใช่เงิน วิวยอมรับไม่ได้ คินเงินมาให้วิวเถอะ แล้วจากนั้นพี่จะไม่มีความสุขกับใครก็เชียว!”

แต่แทนที่เงินจบจะรู้สึกผิด เขากลับไม่รู้สึกรู้สาเลย เห็นได้จากการไต่กลับมาของเขา พร้อมกับการผลักอดีตแฟนสาวอย่างแรง คาดว่าคงจะหมดความอดทนแล้วกับการถูกโจมตีฝ่ายเดียว

“เงินอะไร อย่างมาพูดพล่อยๆ นะ ไม่เห็นจะรู้เรื่อง!”

“พี่เจมส์!”

“อย่ามาเรียกชื่อผม อย่าทำเป็นเหมือนว่าเรารู้จักกัน เพราะเราไม่เคยรู้จักกันเลย!” เขาตีมีนไล่แบบหน้าไม่อาย ใช้มือจัดสูทที่ยับย่นจากเหตุการณ์เมื่อครู่อย่างอารมณ์เสีย “ตอนแรกก็ว่าจะปล่อยเรื่องไร้สาระนี้ไปแล้วเชียว แต่ดูเหมือนยังปล่อยก็ยังไม่เถอะ หยุดทำอะไรบ้าง บอๆ ให้รรรยามพบกับคนอื่นต้องเข้าใจผิดได้แล้ว ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าผมไม่เตือน”

สิ่งที่เงินจบกล่าวบ่งบอกชัดเจนว่าไม่ได้รู้สึกผิดกับเรื่องที่ทำได้เลยสักนิด ไม่รู้ว่าเธอเคยคบกับคนน่ารังเกียจขนาดนี้ไปได้อย่างไร

“โอ้โฮ วิวละยอมพี่เลย ก็ไม่ได้คิดว่าพี่จะสำนักอยู่แล้ว แต่ก็คาดไม่ถึงเหมือนกันว่าพี่จะหน้าด้านหน้าทนได้ขนาดนี้ ก็ว่าจะไม่พูดเยอะแล้วนะ แต่พี่รู้ตัวบ้างไหมว่าทำลายชีวิตวิวแค่ไหน พี่ขโมยสิ่งสำคัญของวิวไป ทั้งเงินทั้งงาน ทั้งแพลนในอนาคต ไม่เหลืออะไรสักอย่าง ที่วิวเกือบตายก็เป็นเพราะพี่เหมือนกัน และเพราะเรื่องนั้นทำให้วิวต้องเสีย ‘เขา’ ไปด้วย วิวช่วยพี่ขึ้นหิ้งล่อง แล้วยังมีหน้ามาด่าว่าวิวทำอะไรบ้าง บอๆ อีกงั้นหรือ กล้าพูดได้ยังไง ทั้งๆ ที่ตัวเองเป็นคนทำผิด วิวมีหลักฐานนะ หลักฐานการโอนเงินครั้งนั้นก็มี!”

“เหอะ เหลวไหล ของแบบนี้ใครจะตัดต่อขึ้นมาก็ได้ ถ้าคิดว่าผมทำผิด ทำลายชีวิตคุณด้วยการหลอกขโมยเงินไปจากคุณจริงละก็ งั้นก็ไป

แจ้งความสิ!”

วันเวลาสะอีกเมื่อถูกจับอดอ้อนเข้าอย่างจัง แม้เจนจบจะไม่รู้ความลับเรื่องลัทธิพิเศษ แต่เขารู้เรื่องงานเสริมของเธอด้วย จึงรู้ว่าคนที่มิชชันนารีติดหลังอย่างเธอไม่กล้าแจ้งความเอาผิดเขา เลยกล้าทำหายเช่นนี้

“ถ้าเรื่องที่คุณพูดปาวๆ อยู่เป็นเรื่องจริง งั้นก็ชอบเอาหลักฐานที่คุณกล่าวอ้างนั้นไปแจ้งตำรวจจับผมเลย ไปสิ...เว้นเสียแต่ว่าคุณไม่กล้า!”

“อย่ามาใช้ลูกไม้นี้ พี่ก็รู้อยู่แล้วว่าวิวาห์นิรันดร์กับพี่ไม่ได้”

“ทำไมถึงไม่ได้ อ้อ ก็เพราะคุณรู้ดีอยู่แก่ใจว่าเรื่องทั้งหมดเป็นเรื่องโกหก คุณมันก็แค่เด็กเลี้ยงแกะไง!” อดีตแฟนหนุ่มยืมร้าย ส่วนคนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นเด็กเลี้ยงแกะได้แต่กั๊กฟันกรอด “ไปให้พ้นหน้าผมได้แล้ว ถ้าไม่รีบไป ผมอาจจะเปลี่ยนใจเอาเรื่องคุณก็ได้ เพราะสิ่งที่คุณใส่ความผมเมื่อทำให้ผมเสียหายมาก นี่ผมฟ้องหมิ่นประมาทคุณได้เลยนะ!”

เสียหายหรือ...เธอต่างหากที่เสียหายเพราะการกระทำชั่วๆ ของเขานะ!

วันเวลาอยากจะตอกกลับไป แต่การ์ดเข้ามาล็อกตัวเธอเอาไว้ และหิวปีกหญิงสาวออกไปจากงาน ไม่สนใจแม้ว่าเธอจะขัดขึ้นอย่างไร ครั้นคล้อยหลังสาวเจ้าไป ทุกอย่างจึงกลับมาอยู่ในความสงบ กลุ่มไทยมุงพากันสลายตัว ส่วนภรรยาของเจนจบที่ตอนแรกยังคาใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่เมื่อถูกเจนจบบอคำหาว่าไปแล้ว หล่อนก็เลือกเชื่อใจสามีและลืมสิ่งที่คนแปลกหน้าอย่างวันเวลาพูดไปโดยสิ้นเชิง ก่อนจะกลับไปสนุกกับงานเลี้ยงต่อเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น จะมีก็แต่เพียงชายหนุ่มอีกคนที่มองเหตุการณ์เมื่อครู่โดยตลอดที่ยังไม่ลืมสิ่งที่วันเวลาพูด

“เหมือนจะเกิดเรื่องวุ่นๆ ขึ้นนะนั่น อาจารย์จะตามเธอไปไหมครับ” คู่สนทนาที่กำลังดื่มแชมเปญกับตรัยคุณเอ่ยถาม เขาชื่อรัชต เป็นหนุ่มเตี้ย ร่างสูง ทว่าผอมบาง นัยน์ตาติดแววรั้น รัชตสังเกตเห็นว่าตรัยคุณมองหญิงสาวคนนั้นอยู่นานแล้วก็เลยอดไม่ได้ที่จะถามแบบแซว “ถ้าจำไม่ผิด รู้สึกว่าเธอ

จะเป็นแขกของอาจารย์นั้น”

“จะเรียกว่าแขกก็ไม่เชิง เธอก็แค่จับพลัดจับผลูมีการ์ดเชิญของฉันที่เท่านั้น”

“อ้าว ยังไงกัน”

“เรื่องมันยาว เอาเป็นว่าฉันไม่มีหน้าที่อะไรต้องไปตามเธอ”

“อาจารย์ละก็ ใจร้ายเกินไปไหมครับเนี่ย”

“ถ้าารู้วีรกรรมที่ผ่านมาของเธอ แกอาจจะไม่พูดอย่างนี้ก็ได้เรย์”

“อาจารย์พูดเหมือนว่ารู้จักเธอดี”

“ใช่ ฉันรู้จักเธอดี อย่างน้อยก็เมื่อก่อน แต่ทีนี้แหละ บางครั้งฉันก็รู้สึกเสียใจที่มันเป็นแบบนี้ เพราะถ้าฉันไม่รู้จักเธอดี ป่านนี้ฉันอาจจะรู้สึก ‘ดี’ ต่อเธอมากกว่านี้ก็ได้”

“เอ...ยังไงหรือครับ”

“ช่วงมันเถอะเรย์ อธิบายไปก็เท่านั้น สรุปว่าฉันจะไม่ไปตามผู้หญิงคนนั้นก็แล้วกัน เพราะอะไรรู้ไหม เพราะฉันเชื่อในกฎแห่งกรรมอย่างหนึ่ง แกเคยได้ยินไหมเรื่องกรรมตามสนอง” ดอกเตอร์หนุ่มพูดพลางยกแชมเปญขึ้นดื่มด้วยดวงตาปริบปราย “บาปใครทำ กรรมใครก็มารับไป ใครเคยทำอะไรไม่ดีไว้ก็โดนทำไม่ตัวอย่างนั้นกลับเหมือนกัน กฎแห่งกรรมมันก็ยุติธรรมดีนะ”

ราชทองไม่ได้เข้าใจสิ่งที่ตรัยคุณพูดเลย เห็นได้จากสีหน้ายิ้มแย้มไม่รู้เรื่องรูราวของเขา ครั้นหัวเราะสนุกพอหอมปากหอมคอแล้ว ฝ่ายนั้นจึงเข้าประเด็นสำคัญซึ่งเป็นจุดประสงค์หลักของการดึงตรัยคุณมาสนทนาด้วย

“ว่าแต่เรื่องนั้น อาจารย์จะไม่ลองคิดใหม่หรือครับ”

“หมายถึง...”

“ครับ ผมหมายถึงเรื่องคดี”

กล่าวถึง ‘เรื่องคดี’ ที่ไร ตรัยคุณก็ลำบากใจทุกที ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าฝ่ายทางการต้องการให้เขามาช่วยเรื่องคดีอีกแล้ว ถึงขนาดส่งคนมาเจรจา

หลายครั้ง แต่เขาก็ปฏิเสธเรื่อยมา นี่ไม่ถึงว่าในงานเลี้ยงศิษย์เก่าแบบนี้
 ราชตะจะใช้สิทธิพิเศษของการเป็นนักเรียนเก่าเข้ามาในงานเพื่อมาตามตื้อเขา
 ด้วยเรื่องเดิมๆ เขาก็หลงคิดว่าอีกฝ่ายจะอยากสังสรรค์กับเขาในฐานะ
 รุ่นน้องที่จบจากสถาบันเดียวกันเสียอีก

“นี่ตกลงที่เรียกฉันมาคุย ไม่ใช่เพราะอยากดื่มด้วย แต่เพราะเรื่อง
 ี่นั้นหรือ แผนสูงจริงนะ”

“ผมเปล่าแผนสูงนะครับ ผมอยากดื่มกับอาจารย์จริงๆ และก็อยาก
 คุยกับอาจารย์ด้วย แบบว่าในฐานะรุ่นน้องและอดีตเพื่อนร่วมงาน” ราชตะ
 ออกตัว เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะโกรธ ใครก็รู้ว่าไม่ควรทำให้ตรัยคุณโกรธ
 เพราะนั่นหมายถึงหายนะ “ท่านผู้กำกับอยากให้อาจารย์ลองคิดทบทวนใหม่
 โอเค ผมรู้ว่าอาจารย์ลาออกจากราชการมาลักพักหนึ่งแล้ว” เขาพูดต่อเมื่อ
 เห็นว่าดอกเตอร์หนุ่มตั้งใจจะแย้ง “แต่ครั้งนี้คดีมันโหดหินมาก พวกเรา
 ทุกคนในที่นี้ต้องการความช่วยเหลือจากอาจารย์จริงๆ เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา
 มาไง ใครๆ ก็รู้ อาจารย์นะมือหนึ่งที่สุดในวงการ”

“พูดเกินไป ยังมีคนที่เก่งกว่าฉันอีกตั้งมากมาย ทำไมไม่ลองหาคนอื่น
 ดูละ”

“ใครจะเก่งผมไม่ทราบ ที่ผมทราบก็คือพวกเราทำงานเข้าหากันได้ดี
 ที่สุด อีกอย่างก็ไม่ต้องเปลืองแรงเทรนงานให้คนใหม่ด้วย มันเสียเวลาและ
 ลิ่นเปลืองทรัพยากรโดยใช้เหตุ กว่าจะอะไรๆ จะเข้าที่เข้าทางก็คงไม่ทันกาล
 แล้ว ไ้บ้านนั้นคงทำเรื่องชั่วๆ ไปถึงไหนต่อไหน ผู้กำกับเลยอยากขอให้
 อาจารย์ช่วยลองคิดดูใหม่นะครับ”

คุณภูษอร้องถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ฉันเข้าใจเหตุผลนะ แต่ฉันก็มีเหตุผลส่วนตัวที่ไม่อยากกลับไป
 รับงานอีกเหมือนกัน”

“ผมทราบครับว่าอาจารย์มีเหตุผลส่วนตัว ผมเองก็ไม่อยากจะทำอะไรให้
 ำคาญ แต่พวกเราในที่นี้คิดถึงอาจารย์จริงๆ อย่างที่ผู้กำกับเองก็พูดตลอด

ไม่ว่าถ้ามีอาจารย์รวมอยู่ในทีมด้วย เราจะเป็นทีมที่เพอร์เฟกต์ที่สุด ไม่ว่าคิดอะไรก็สามารถปิดได้ทั้งนั้น อยากจะดูรายละเอียดคดีนี้หน่อยไหมครับ เพื่อว่าอาจารย์จะเปลี่ยนใจ มันเป็นคดีใหญ่เกี่ยวกับ...” รชตตั้งท่าจะส่งไฟล์ข้อมูลบางส่วนในแท็บเล็ตให้ดู แต่ดอกเตอร์หนุ่มกลับเป็นฝ่ายผลักมือของหนุ่มรุ่นน้องออกไป พร้อมปฏิเสธด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวจนแม้แต่คู่สนทนาก็สะดุ้ง

“เอามันออกไป เราย์ ฉันไม่อยากดู ไม่อยากมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีอะไรอีกแล้ว แกอยากใช้ชีวิตฉันพังกหรือไง!”

“อาจารย์”

ตรัยคุณต้องรีบปฏิเสธ เพราะหากเขาได้ดูรายละเอียดคดีหรือเห็นรูปของผู้เคราะห์ร้าย เขาอาจใจอ่อนแล้วยอมกลับมารับงานอีกก็ได้ สุดท้ายแล้วเขาก็จะวนเวียนกลับมาสู่จุดเดิม ไม่เดินไปข้างหน้าเสียที ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่เขาไม่ต้องการ

“ขอโทษนะ ฉันใจร้อนไปหน่อย” ชายหนุ่มถอนหายใจ ตบที่บ่ารุ่นน้อง “แต่อย่างที่ผมเคยพูดเสมอ บนโลกนี้ไม่มีอะไรที่เพอร์เฟกต์ ขนาดฆาตกรที่วางแผนมาอย่างดีก็ยิ่งเผลอทิ้งร่องรอยเอาไว้ให้เราตามได้เสมอเลย ดังนั้นถ้าทีมจะขาดฉันไปสักคน ก็ไม่เป็นไร เพราะทีมยังสามารถเดินต่อไปได้ด้วยการหาคนอื่นมาแทนที่แค่นั้น เพราะฉันฝากขอโทษผู้กำกับด้วย ฝากเรียนท่านว่าฉันไม่เปลี่ยนใจ”

คนไม่เปลี่ยนใจกล่าวเด็ดขาด และหลังจากนั้นแม้เขาจะอยู่ดีมีกับรชตต่ออีกสักครู่หนึ่ง แต่รุ่นน้องก็ทำหน้าที่เจือจาง ไม่กล้าขอร้องเขาด้วยเรื่องเดิมๆ อีก ก่อนงานเลี้ยงจะเลิกเล็กน้อย เขาก็ขอตัวออกมา ที่รีบออกมาไม่ใช่เพราะอยากจะไปสนุกต่อที่อื่น แต่เขาอยากรีบกลับบ้าน

ใช่...ตั้งแต่ลาออกจากงานเก่า เขาก็พยายามที่จะกลับบ้านให้เร็วและตรงเวลาทุกวัน และก็โชคดีที่วันนี้ความพยายามของเขาสำเร็จ เพราะเขาสามารถกลับถึงบ้านโดยไม่เกินเคอร์ฟิวที่ตนกำหนด

ชายหนุ่มมทรหัส ก่อนจะผลักประตูเข้าไปในบ้าน เขาไม่ได้สนใจถอดรองเท้าให้ถูกที่ถูกทางด้วยซ้ำ เพียงถอดมันไว้ที่โถงทางเข้า แล้วใช้เท้าข้างหนึ่งเตะมันไปกองรวมกับรองเท้าคู่อื่นๆ แบบไม่มีเวลาจะสนใจกับความเป็นระเบียบเรียบร้อย จากนั้นจึงตรงดิ่งไปหยิบขวดน้ำเย็นออกมาดื่มให้สดชื่น แล้วกลับมาเอนหลังพักที่โซฟา

ให้ตายสิ งานสังสรรค์แบบนี้ทำให้เขาหมดพลังงานจริงๆ ไหนจะเรื่องที่เขาโดนต้อจากรชตให้กลับไปร่วมทีมทำคดี ไหนจะเรื่องที่เขาโคจรมาพบเด็กข้างบ้านอย่างวันเวลาอีก รวมๆ แล้วมันทำให้เขาปวดหัวไปหมด โดยเฉพาะเรื่องวันเวลา เขาไม่เคยคิดว่าจะได้กลับมาพบเธออีกด้วยซ้ำ เคยคิดว่าช่วงที่ห่างกันไปจะทำให้เธอเปลี่ยนแปลงตนเอง แต่ดูจากเหตุการณ์วันนี้แล้ว เขาคงคิดผิด เพราะวันเวลาก็ยังเป็นคนเดิม ไม่ได้ปรับปรุงอะไรขึ้นเลย

ดอกเตอร์หนุ่มอ่อนลมหายใจ ปวดหัวหนักๆ จึงใช้ปลายนิ้วนวดคลึงขมับแล้วหลับตาลง เขาเพิ่งจะพักสายตาไปได้เพียงไม่กี่นาที โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ข้างตัวก็สั่นเพื่อบอกให้รู้ว่ามียข้อความเข้า เป็นข้อความจาก ‘มาวิน’ นักเทคนิคการแพทย์หนุ่ม เพื่อนสนิท ผู้มีนิสัยเพลย์บอยเป็นนิสัยของเขา

‘ไอ้คุณ กูตึลเด็กแจ่มๆ ให้มึงได้แล้วนะ’ ไม่เพียงแต่พูดเปล่า แต่มาวินยังอุตส่าห์ส่งคลิปวิดีโอของสาวสวยคนหนึ่งที่กำลังวาดลวดลายย้วยวนอยู่บนเตียงให้ดูเพื่อประกอบการพิจารณาอีก ‘คนนี้ลึลึเต็ด สะอาด แถมบริการดี กูัดสรรมาให้แบบสุดๆ มึงยังคอนเฟิร์มตามนัดเดิมใช้ไหม’

ตรัยคุณหนึ่งไปรากับกำลังขังใจอยู่ ก่อนจะตัดสินใจพิมพ์ตอบกลับไป

‘คอนเฟิร์ม’

‘เออ งั้นเดี๋ยวกูส่งคอนแทกต์เด็กให้’

‘ไม่เป็นไร ยังมีคอนแทกต์ก็ยังไม่หายเปล่าๆ แค่นอนด้วยกันครึ่งสอง

ครั้ง ไม่จำเป็นต้องทำความรู้จักกันมากมาย มึงแค่ช่วยเป็นคนกลาง นัดแนะ
เธอมาพบกูตามเดิมก็พอ ขอบใจ'

ตรัยคุณจบการสนทนาทางข้อความกับเพื่อนไว้แค่นั้น เขารู้ว่าการให้
มาวินช่วยหาสาวไซด์ไลน์มาปรนเปรอสาวท ไม่ใช่ไลฟ์สไตล์ของเขาเลย แต่
ทำอย่างไรได้ละในเมื่อเขามีเหตุผลจำเป็นที่ต้องทำ!

๒

แสงไฟใกล้ดับ

สำหรับเจนจบ คำว่า ‘สารเลว’ คงน้อยไป หากสามารถบัญญัติคำศัพท์ใหม่ในพจนานุกรมได้ วันเวลอยากจะทำบัญญัติศัพท์ใหม่ที่นิยามความเลวของเจนจบให้สาแก่ใจมากกว่านี้ เพราะเท่าที่มีอยู่ตอนนี้มันยังนิยามความเลวของเขาได้ไม่ถึงครึ่ง ถ้าถามว่าทำไมเธอถึงได้รู้สึกละอายอย่างนั้น ก็เพราะเหตุการณ์ในงานเลี้ยงนั้นไง นอกจากเขาจะทำให้เธอกลายเป็นเด็กเลี้ยงแกะ ถูกการ์ดจับโยนออกจากงานเหมือนขยะชิ้นหนึ่งแล้ว เจนจบยังแอบกระซิบกับเธอด้วยถ้อยคำชวนยั่วจذبอีก

‘อยากโง่เอง ช่วยไม่ได้ ถือว่าทำทานเงินที่ไปชู้ตริตคนอื่นเขามากี่แล้วกัน!’

อยากโง่เองงั้นหรือ เพิ่งรู้ว่าการเชื่อใจคนรักกลายเป็นความโง่ไปแล้ว เธอไม่ได้โง่ ผู้ชายคนนั้นต่างหากที่เลว เลวที่ทำลายความเชื่อใจของคนรักได้ลงคอ อีกอย่างจะหาว่าเงินที่เขาหลอกเอาไปเป็นเงินที่เธอริตมาจากคนอื่นก็ไม่ใช่ เพราะเงินส่วนนั้นคือรายได้จากการขายของออนไลน์ ที่เธอเด่นแรงเด่นกาตะโกนขายของในไลฟ์จนคออีกสบกกันไปข้าง มันเป็นเงินสุจริตที่คน

อย่างเขาไม่มีสิทธิ์ขโมยไป แต่ตอนนั้นต่อให้โกรธแค่ไหน วันเวลาก็ไม่สามารถใช้งานไปได้เห็นหน้าเจนนับได้ เพราะถูกการ์ดคอยจับตาดูตลอด ถึงขั้นรู้ว่าจะแจ้งตำรวจให้พาเธอออกไป หากเธอยังไม่เลิกป่วนเยียนแฉงานอีก ดังนั้นหญิงสาวเลยไม่มีทางเลือก นอกจากถอยกลับบ้าน

วันเวลาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้กังสดาลฟัง พอได้ฟังแล้วหล่อนก็โกรธไม่แพ้กัน แม่พยาบาลสาวถึงขนาดแนะนำให้เธอหอบหลักฐานต่างๆ ไปออกรายการ 'โหระแห' ซึ่งเป็นรายการยอดนิยม ที่มีหมอดูเป็นพิธีกรรมารับเรื่องร้องทุกข์ต่างๆ ของชาวบ้านพร้อมให้คำทำนายเพื่อแก้ไขปัญหา

โอเค...เธอก็อยากจะเห็นด้วยกับไอเดียเพื่อนอยู่หรอกนะ แต่พอคิดดูแล้วกลับไม่เห็นผลแตกต่างจากเดิมสักเท่าไร เพราะหากร้องทุกข์ผ่านสื่อจนกลายเป็นประเด็นใหญ่โต สุดท้ายมันก็จะวกกลับมาที่การดำเนินคดีอยู่วันยังค่ำ คงจะเกิดคำถามตามมาแน่ๆ ว่าเหตุใดวันเวลาจึงไม่ยอมดำเนินคดีกับเจนนับ แล้วเรื่องลับๆ ที่เธอไปแบล็กเมล์คนอื่นก็จะถูกขุดคุ้ยและเปิดโปง ไม่ว่าพวกเขาจะรู้หรือไม่ว่าเธอใช้วิธีการอะไรในการไปรู้ความลับชาวบ้าน แต่อย่างไรเธอก็ไม่อยากจะลงเอยด้วยการไปทัวร์ห้องกรงอยู่ดี

ฉะนั้นวันเวลาจึงทำอะไรไม่ได้ นอกจากกีดกันปล่อยผ่านเรื่องนี้ปล่อยให้เจนนับบินกลับไปต่างประเทศกับภรรยาแล้วเสวยสุขเสียให้พอ ส่วนเธอก็พยายามลืมเรื่องทั้งหมดไป ต่อให้เงินเก็บจะสูญ แต่อย่างน้อยเธอก็ได้สัมผัสพิเศษกลับมา ซึ่งนั่นเป็นเรื่องสำคัญกว่า เพราะตราบดีที่เธอมีสัมผัสพิเศษ เธอก็จะหาเงินใหม่ได้อีก ต่อให้จะโดยวิธีไม่สุจริต แต่มันก็คงช่วยทำทุนให้การขายออนไลน์ดำเนินกิจการต่อไปได้

“มาเลยจะพี่จ๋า เธอเข้ามา วันนี้ว่ามีสินค้าตัวใหม่จะมาแนะนำพร้อมกับราคาสุดพิเศษพิเศษ ซ้ำหมด อด ซ้ำหมด อดนะจ๊ะ!” วันเวลากดกระดิ่งตรงหน้าแบบเร็วๆ เพื่อเรียกความสนใจผู้ชม ในระหว่างที่ตะโกนไลฟ์ขายของด้วยเอเนอร์จีสุงปรืดอยู่บนหน้าจอซึ่งเซตอัปไว้ในห้องรับแขก

“สินค้าตัวใหม่วันนี้ขอเสนอสบู่หมีหวาน ขอย้ำ สบู่หมีหวาน ใช้แล้ว

หมีหอมหวานจนฉ่ำร่ำก~ฉ่ำหลง แบบไม่ต้องลงคุณไสย ตัวนี้ใช้ได้ มีเลขทะเบียน อย. ใช้ได้ปลอดภัยสบายใจแน่นอน มีสามกลืนให้เลือก พี่ๆ ท่านไหนสนใจซีเอฟมาเลยนะจะพี่จ๋า ซีเอฟในไลฟ์ตอนนี้ วิวดพิเศษให้สลิปเปอร์เซ็นต์ พร้อมของแถมคิวตี้ๆ ฟองน้ำขัดหมีนุ่มๆ เอาไปขัดน้องหมีให้ผ่องเนียนโยโย โปรปังๆ แบบนี้อย่าพลาด มาเลยจ้ะมาเลย ไม่ต้องเงิน นาที่ทองมีจำกัด ซีเอฟกันเข้ามา!” กล่าวเชิญชวนในไลฟ์เสร็จ แม่ค้าสาวก็กดกระดิ่งรัวๆ เธอพูดวนประโยคทำนองนี้อีกหลายสิบครั้ง และเมื่อเห็นว่ายอดคนชมไลฟ์เริ่มน้อยลง สาวเจ้าก็ต้องงัดกลยุทธ์ต่างๆ มาใช้ ทั้งเล่าเรื่องตลก ทั้งสวมเสื้อผ้าหูดโลก ทั้งลุกขึ้นมาเต้นบ้าๆ บอๆ ทั้งลดแลกแจกแถมในนาทีสุดท้าย ทำอะไรก็ได้เพื่อดึงดูดให้คนมาซื้อสินค้ามากที่สุด

ถามว่าเหนื่อยไหม เหนื่อยเป็นบ้า! ใครว่าเป็นแม่ค้าออนไลน์สบาย เธอจะตามไปหยุมหัวคนพูดถึงที่เลย!

แต่เหนือกว่าการไลฟ์ขายของจนคอแทบแตก ก็คือการโดนผู้ชมบางคนถามในไลฟ์ว่า สินค้าที่เธอขายใช้ดีจนฉ่ำร่ำก~ฉ่ำหลงจริงหรือเปล่า ยังไม่ทันได้ตอบก็ดันมีลูกค้าบางรายพิมพ์มาในแชตหน้าไลฟ์ว่าจะจริงได้อย่างไร ในเมื่อแม่ค้ายังโดนฉวัดเฉวียน วินาทีนั้นเธอรู้สึกคิดผิดจริงๆ ที่เคยเฟลอกล่าวถึงเรื่องที่ตนโดนแฟนทิ้งในไลฟ์ครั้งก่อน เพราะสุดท้ายเธอก็โดนเรื่องนั้นย้อนศรเข้าให้ และมันทำให้เธอขำไม่ออก จนอยากจะทำตบปากลูกคำไร มารยาทเสียเดี๋ยวนี้ แต่ก็ต้องอดใจไว้ เพราะลูกค้าคือพระเจ้าและเดอะโง่ก็ต่อมัสต์โกออนต่อไป คิดได้อย่างนั้นวันเวลาจึงพยายามใจเย็น ตอบกลับคอมเมนต์ของลูกค้ารายนั้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ใช่แล้วจ้ะ ที่วิวโดนเทก็เพราะตอนนั้นไม่ได้ใช้สบู่หมีหวานไงละจ๊ะ แต่ตอนนี้วิวพบเคล็ดลับแล้ว เสน่ห์ยั่วๆ แบบสบู่หมีหวานนั้นไงที่ตอบโจทย์ทุกปัญหาจุดอ่อนเร้น ตอนนี้ไม่ว่าหนุ่มคนไหนก็ต้องสยบวิวทั้งนั้น ถ้าพี่ๆ ท่านไหนอยากมีเสน่ห์ยั่วๆ แบบวิว ซีเอฟกันเข้ามาได้เลย ของดีจิงๆ แบบนี้พลาดแล้วจะเสียใจนะจะพี่จ๋า!”

สุดท้ายหญิงสาวก็หาทางลงแบบแม่ค้าได้อย่างสวยงาม โดยไม่เปลือย
อาละวาดกลางไลฟ์เสียก่อน และแน่นอนทันทีที่ปิดไลฟ์ เธอก็พาดวงฟาด
งาอยู่หลังฉาก ก่นด่าลูกค้าปากเสียด้วยสารพัดถ้อยคำเจ็บแสบ กล่าวติ
อย่างไรมาว่าเธอโดนฉ้อโกง เจนจบไม่ใช่ฉ้อ แต่เป็นแค่อดีตแฟนห่วยๆ ที่ยัง
ไม่เคยนอนด้วยกัน และมันก็เป็นบุญของเธอแล้วที่หลุดพ้นมาจากเขาได้ก่อน
สายไป ผู้หญิงที่แต่งงานกับเขาต่างหากที่โชคร้าย เพราะหล่อนยังไม่รู้ตัวด้วย
ซ้ำว่าต้องใช้ชีวิตกับคนแสลงชวย

“พี่วิวอย่าไปถือสาเขาเลย คนพวกนี้เขาชอบพูดไปเรื่อยแบบมันปาก
ฟิลเหมือนป่าข้างบ้านอะ ถือเสียว่าหมาเห่านะคะ” กระธิน สาวผมเปียสีแดง
ไวน์ วัยยี่สิบสามปี ผู้ช่วยขายของออนไลน์ ซึ่งรับหน้าที่เป็นตากล้องเอ่ย
ปลอบใจ เมื่อเห็นว่าสาวรุ่นพี่พยายามจะฟังกล้องพร้อมอุปกรณ์ประกอบ
ฉากที่ใช้ทำมาหากินแบบมีโมโห

“แหม กระธิน บางครั้งพี่ก็รำคาญ อยากเตะปากหมาที่ว่ามันเหมือน
กันนะ”

“งั้นก็จ้างรอตเอนไลฟ์ครั้งต่อไปดีกว่าไหมพี่ เพราะถ้าขึ้นพี่ฟังกล้อง
ตอนนี้ เราก็จะไม่มีเครื่องมือไวไลฟ์อีก แล้วพี่ก็จะอดเตะปากหมาที่ว่ามันะคะ
ที่สำคัญกล้องกับอุปกรณ์พวกนี้ก็ยังผ่อนไม่หมดเลยด้วยซ้ำ พี่จะทำอะไร
ก็ได้ แต่พี่จะผ่อนมันตอนนี้ไม่จ่าย~!” กระธินพูดติดตลก ทำให้วันเวลา
หัวเราะ ยอมสงบอารมณ์ลง

“ก็จริง ขอบใจที่เตือนสติ เกือบไปแล้วแหละ” คนเกือบฟังกล้อง
หัวเราะพลางตบไหล่ผู้ช่วย เธอรู้สึกโชคดียิ่งๆ ที่มีกระธินเป็นผู้ช่วย เพราะ
คนหัวร่อนง่ายแบบเธอจำเป็นต้องมีคนใจเย็นอย่างกระธินนี้ละคอยเตือนสติ
บ้าง ไม่อย่างนั้นเธอคงชนกับใครต่อใครแหลกยิ่งกว่านี้

“ไลฟ์เสร็จแล้วพี่วิวจะทำอะไรต่อ จะออกไปหาพี่กั้งเลยหรือเปล่าคะ”
กระธินถามต่อ หลังจากช่วยวันเวลาเก็บอุปกรณ์ในการไลฟ์ให้เข้าที่เข้าทาง
พอข้าวของต่างๆ ถูกเข็นออกไป ห้องรับแขกก็กลับสู่สภาพเดิมอย่างที่เคย

เป็น ชุดโซฟาบุวมสึฟ้าลายเรขาคณิตตั้งอยู่กลางห้อง หันหน้าเข้าหาโทรทัศน์ กระถางดอกไม้ประดับรูปบอนเนตตั้งประดับอยู่ริมขอบหน้าต่าง ติดกัน มีเตียงนอนทำจากไม้ตั้งอยู่ ซึ่งอันหลังนี้ละที่วันเวลาไม่ชอบเลย เพราะไม่ว่าจะนั่งหรือนอน ตั้งไม้นี้ก็ไม่เคยให้ความสบายแก่เธอ มีแต่จะทำให้ปวดหลังหนักกว่าเก่า ที่จะมีดีหน่อยคือมารดาของเธอชอบมันมากและมันทนทาน นานข้ามยุคก็เท่านั้น และนั่นละเหตุผลที่เธอยังไม่โยนมันทิ้ง

“ใช่แล้ว เดี่ยวพอช่วยกระถินเคลียร์ยอดออร์เดอร์เสร็จ พี่ก็ว่าจะไปหายายกั้งหน่อย นัดกันไว้ที่โรงพยาบาล เธอมีเรื่องให้พี่ช่วย” วันเวลาตอบสาวผู้ช่วย ทั้งตัวลงนั่งบนโซฟา โดยมีเล็บที่อปลางอยู่บนตักอย่างพร้อมทำงาน

“อ้อ ถ้าเป็นเรื่องสำคัญ พี่รีบไปก่อนก็ได้ละคะ เดี่ยวเรื่องเคลียร์ออร์เดอร์ หนูทำเองได้ละ” กระถินอาสาอย่างมีน้ำใจเช่นเคย

“ไม่เป็นไร ช่วยกันทำงานก่อนแบบเดี๋ยวกี่เสร็จ ก็ช่วยยอดซื้อจะมากมายเหมือนคนอื่นเขาอยู่แล้ว” แม่ค้าสาวเซวตนเอง เรื่องนี้มันตลกร้ายจริงๆ ครั้นทำมาหากินแบบสุจริต รายได้ก็ไม่พอเลี้ยงปากท้อง จะหาว่าเธอร้ายก็ได้ เพราะโลกนี้มันไม่เคยอ่อนโยนต่อเธอเลย “ว่าแต่แม่พี่ละ แม่ยังหลับอยู่หรือ”

“คะ เมื่อชั่วโมงก่อนหนูป้อนข้าวป้อนยาให้ป้าแหวเสร็จ แกก็หลับปุ๋ยไปเลย แต่ดูจากเวลา อีกไม่นานก็คงตื่น”

และคำว่า ‘อีกไม่นาน’ ของกระถินก็เกิดขึ้นจริงในอีกห้านาทีต่อมา เพียงแต่สิ่งที่อยู่นอกเหนือการคาดคะเนก็คงเป็นเรื่องที่แหวดาว มารดาของวันเวลา เดินยิ้มแฉ่งออกมาจากห้องนอน พร้อมหิ้วบินโตสองเถาที่ไม่รู้ไปหยิบมาจากในครัวตอนไหนติดมือมาด้วย หล่อนจำอ้าวไปที่ประตูบ้านราวกับจะรีบเร่งไปหาใครบางคนที่รออยู่ พอเห็นอย่างนั้นวันเวลาก็กระโดดผลุงจากโซฟา ตรงไปถามไถ่

“เดี๋ยวๆ สติอปเลย แม่จะไปไหนคะ!”

“แม่จะไปโรงงานนะสิ”

“โรงงาน? ไปทำไมแม่”

“ถามมาได้ ก็เอาข้าวกลางวันไปให้พ่อไง เถาหนึ่งสำหรับพ่อ อีกเถาสำหรับแม่เอง วันนั้นแม่ยังไม่ได้กินข้าวเลย หิวจนไส้ก็หมดแล้ว” แววดาบ่น ก่อนตั้งท่าจะเดินต่อ แต่บุตรสาวกลับไม่ให้ห่อนไป วันเวลายืนขวางประตูไว้ ก่อนจะเอื้อมมือมาจับแขนทั้งสองข้างของผู้เป็นแม่

“แม่ ฟังวีนะ” หญิงสาวเปล่งเสียงซ้ำชุด ทว่านัยน์ตากลับเศร้าลง จะอย่างไรเธอก็ยังไม่ชินกับอาภัพภัยของมารดาเสียที “แม่จะไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น แม่ต้องอยู่กับวิวที่นี่”

“อะไรของลูก วิว ลูกจะมาขัดขวางไม่ให้แม่ออกไปส่งข้าวให้พ่อไม่ได้ นะ พ่อเขารออยู่”

“ไม่มีใครรอแม่หรอก ฟังวิวให้ดีนะแม่ โรงงานนั้นแจ้งไปเป็นชาติแล้ว ส่วนพ่อก็ตายจากเราไปเป็นสิบปีแล้ว อ้อ อีกอย่างหนึ่งที่แม่ควรรู้จะคะ วันนั้นแม่กินข้าวอิ่มครบมือแล้ว มือเช้าและกลางวันกินกับวิว ส่วนมือเย็นกระดินเป็นคนป้อนให้เมื่อชั่วโมงก่อนไ้คะ”

แววดารทำหน้าที่เลอหลา เหมือนไม่เคยรู้ข้อเท็จจริงดังกล่าวมาก่อน และเมื่อวันเวลาย้ายข้อเท็จจริงใหม่ซ้ำอีกสองรอบ หล่อนก็เหมือนจะนึกขึ้นได้ แต่ไม่ว่ายปล่อยโฮออกมาระลอกใหญ่

“ใช่ จริงด้วย พ่อตายจากเราไปนานแล้ว แม่จะทำยังไงดี แม่จะทำยังไงดี”

กระดินปาดน้ำตาป้อยๆ แม้จะเคยเห็นภาพทำนองนี้มาหลายครั้งแล้ว แต่หล่อนก็บ่น้ำตาตื่น อตสงสารไม่ได้ทุกที ต่างจากวันเวลาที่แม่จะเศร้าเหมือนกัน แต่เธอเลือกที่จะเก็บน้ำตาไว้ในอก กับแผลเก่าที่เกิดจากการสูญเสียหัวหน้าครอบครัวไปด้วยอุบัติเหตุในโรงงานพลาสติกที่ป่านนี้ก็ยังไม่ได้รับเงินทดแทนสักแดง เพราะถูกนายจ้างหัวหมอเอาเปรียบกว่าบิดาของเธอมีส่วนผิดเองจึงไม่จ่ายเงินให้ เธอจำเป็นต้องเข้มแข็งเพื่อเป็นหลัก

ให้มารดาที่กำลังล้มป่วย

ใช่...มารดาของเธอป่วยเป็นอัลไซเมอร์มาสามปีแล้ว และเพราะเหตุนี้เธอจึงไม่มีเวลาพุ่มพวยกับบาดแผลเก่ามากนัก มันยังเจ็บอยู่ก็จริง แต่เธอต้องกัดฟันประคองตัวยืนต่อไปได้ เพื่อมารดาและตัวเธอเอง

“ไม่เป็นไรนะคะ ไม่มีพ่อก็ไม่เป็นไร เพราะแม่มีวิวยู่ทั้งคน เธออยู่กันสองคนได้ค่ะ” บุตรสาวสวมกอดมารดาอย่างปลอบใจ ในขณะที่แหวดดาวร้องไห้สะอึกสะอื้นเหมือนเด็กๆ แต่ก็เพียงไม่นาน เพราะอีกไม่กี่นาทีถัดมา แหวดดาวก็ลืมเรื่องน่าเศร้านี้ไปโดยสิ้นเชิง กลับไปเป็นแหวดดาวคนเดิมที่มีสภาวะอารมณ์ดีเหมือนปกติ และวุ่นวายกับการทำงานบ้านหรือไม่ก็ทำอาหารเตรียมไว้ให้บุตรสาว

“ถึงเวลาข้าวเที่ยงแล้วนี่นา ลูกอยากกินอะไร เต๋ยวแม่ทำให้ค่ะ”

“ข้าวเที่ยงวิวกินจนอิ่มแปล้ไปพร้อมแม่แล้วไงคะ นี่ข้าวเย็นแล้วค่ะ” หญิงสาวกล่าวยิ้มๆ ก่อนจะบีบมือมารดาแบบขอบคุณจากใจ “แต่วันนี้แม่ไม่ต้องทำอาหารให้วิวนะ เต๋ยววิวจะออกไปข้างนอก ออกไปหาขายกังหน้อย”

ก็ไม่ว่ามารดาลืมไปแล้วหรือเปล่าว่าบุตรสาวมีเพื่อนสนิทตั้งแต่ชั้นประถมชื่อกังสดาล แต่ถึงจะลืมหรือยังจำได้ก็ไม่ใช้ประเด็น เพราะอย่างไรเธอก็ต้องออกไปพบเพื่อนตามนัดอยู่ดี ดังนั้นเมื่อเคลียร์ออร์เดอร์สินค้าเสร็จ และฝากฝังให้กระถินช่วยดูแลมารดาระหว่างที่เธอไม่อยู่เรียบร้อยแล้ว วันเวลาจึงออกเดินทางไปหากังสดาลที่โรงพยาบาล

สถานที่นัดหมายคือศูนย์อาหารของโรงพยาบาล เมื่อวันเวลาไปถึงก็เห็นว่ากังสดาลนั่งดูตุน้ำผลไม้ปั่นรออยู่ที่โต๊ะแล้ว หล่อนยังอยู่ในชุดพยาบาล แต่มีเสื้อคลุมสีดำทับอีกชั้น ดูท่าเพิ่งจะลงเวร

“ไฉ่ ยายวิว แกมาช้ากว่าฉันได้ไฉ่”

“โทษที พอดีอยู่เคลียร์ออร์เดอร์กับตูแม่อยู่นะ ฉันทมาช้าไปมากหรือ” วันเวลากล่าวขอโทษขอโพย พลังเหลือบมองนาฬิกาข้อมือไปด้วย เธอสายไปเกือบสิบนาทีเห็นจะได้ “แกรอนานเลยลิ”

“รอจนตูดจะด้านเหมือนหน้าอยู่แล้วเนี่ย เออเนะ ฉันล้อเล่น” กังสตาลเสริม เมื่อเห็นสีหน้ารู้สึกผิดของเพื่อน “ไม่เป็นไรหรอกน่า กว่าฉันจะไปซื้อน้ำเสร็จก็พอดีกันแหละ ฉันรู้ว่าแกมีภารกิจต้องทำเยอะ ไหนจะขายของ ไหนจะดูแลแม่ที่ป่วยอีก แล้วนี่ยังให้แม่กินยาครบและตรงเวลาอยู่ใช่ไหม”

“ครบและตรงเวลาแน่นอนค่า คุณพยาบาล” วันเวลายิ้มให้เพื่อน รู้สึกดีที่กังสตาลคอยถามไถ่ด้วยความเป็นห่วงและใส่ใจ ทั้งในฐานะเพื่อน และในฐานะพยาบาล

“ดีแล้ว ถึงยาจะไม่ทำให้หายขาด แต่มันก็ช่วยบรรเทาและประคับประคองอาการได้อยู่ละ คอยกำชับให้แม่กินให้ครบและตรงเวลาละถูกแล้ว แต่แกไหวเนอะ” กังสตาลถามย้ำ เป็นอีกครั้งแล้วที่หล่อนกลัวว่าวันเวลาจะเหนื่อยเกินไปกับการดูแลคนป่วย “ใครๆ ก็รู้ว่าการดูแลคนป่วยอัลไซเมอร์ไม่ใช่งานง่ายๆ ถ้าแกรู้สึกเหนื่อย เครียด หรือไม่ไหวก็บอก ฉันจะแนะนำหมอให้”

“หมอดูหรือวะ”

“อ๊า ไม่ใช่หมอ ดูหมายถึงหมอจริงๆ นะ จิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาอะไรแบบนี้ แกเนี่ยมันชอบทำเสียขบวนอยู่เรื่อย!” กังสตาลขู่ฟ่อ ทำเอาคนถูกหาว่าทำเสียขบวนหัวเราะจนตัวอ

“โอเค เกิด ว่าแต่แนะนำมาบำบัดฉัน หรือว่าแม่กันละ”

“ทั้งคุณนั่นละ”

วันเวลายิ้ม ไหวไหลอย่างแบ่งรับแบ่งสู้

“ขอบใจที่เป็นห่วง แต่ฉันยังไหว พุดตรงๆ มันก็หนักและเหนื่อยเอาเรื่องแหละ แต่ยังดีที่ฉันมีกระต๊อคอยเป็นผู้ช่วยอีกแรง ก็เลยพอทุ้ไปได้ อยู่” วันเวลากล่าวถึงลูกจ้างสาวผู้ซึ่งทำหน้าที่เป็นทั้งผู้ช่วยขายของและผู้ดูแลคนป่วยอัลไซเมอร์ หากจะถามว่ามีเรื่องอะไรดีๆ ในชีวิตช่วงกะบ้ายของเธอ บ้างนอกเหนือจากการได้เพื่อนสนิทดีแล้ว ก็คงเป็นเรื่องมีลูกน้องดี ในยุคสมัยนี้จะหาลูกจ้างที่ขยันและอดทนรับงานควบสองตำแหน่งแบบนี้ได้ง่ายๆ

เสียเมื่อไร

“เยี่ยม มีคนช่วยแบ่งเบาก็ค่อยยังชั่ว ดีที่เป็นกระถิ่นเพราะหล่อนมีความรู้และประสบการณ์ดูแลคนป่วย ยิ่งถ้าฉันว่างๆ ฉันจะแวะไปช่วยดูแลให้อีกแรงนะ”

แม่ค้าสาวพยักหน้า รู้สึกซาบซึ่งน้ำใจเพื่อน บอกตามตรงเธอไม่ได้คาดหวังว่ากังสดาลต้องมาช่วยเธอดูแลมารดาจริงๆ หรือ เพราะงานประจำของกังสดาลก็มากอยู่แล้ว ครั้นพอมีเวลารว่างบ้างหล่อนก็ต้องไปรับจ๊อบนอก เป็นหนึ่งในทีมพยาบาลพิเศษช่วยดูแลพระสิริหนู่มรายหนึ่งที่นอนเป็นผักจากอุบัติเหตุ สรุปลแล้วหล่อนก็ยุ่งกับการหารายได้เลือกตาแทบกระเด็นไม่ได้ทำอะไรจากวันเวลาเช่นกัน ดังนั้นแค่เพื่อนเสนอว่าจะช่วยดูแลมารดาของเธอบ้างในบางคราว เธอก็ซึ่งในความมีน้ำใจของเพื่อนจะเย่ เรียกว่ากังสดาลเป็นเพื่อนแท้หนึ่งเดียวของเธอก็ว่าได้ และเพราะเป็นเพื่อนแท้ เธอจึงยินดีช่วยเพื่อนอย่างสุดกำลัง โดยเฉพาะในเวลาที่มีความสามารถพิเศษของเธอกลับคืนมาแล้ว เธอยิ่งพร้อมช่วยกังสดาลเต็มที่ และนั่นคือเหตุผลของการนัดหมายครั้งนี้

“มาเข้าเรื่องของเรากันดีกว่า ไหนล่ะเป้าหมายของแก มาหรือยัง” วันเวลาตามเช้าประเดี๋ยว มองตามเพื่อนที่นุ่งไปยั้งพยาบาลสาวคนหนึ่งที่นั่งเล่นโทรศัพท์ด้วยท่าทางเพียสๆ อยู่ที่โต๊ะริมประตู “คนนั้นหรือ คัศรุคู่อามาตของแก”

“ใช่ นางชื่อสโรชา อันที่จริงเรียกว่าเจ้ากรรมนายเวรจะถูกต้องกว่าฉันก็อยู่ของฉันดีๆ แต่นางกลับตามจองเวรฉันอยู่ได้ ทั้งนิทา ก่นด่า วางยาตามชัชดา คอยเลี้ยมให้คนเกลียดฉันสารพัด ไม่รู้นางเป็นอะไรนักหนา น่ารำไย”

วันเวลาผกศักระ ขณะรับฟังวีรกรรมความแสบของหญิงคนนั้น วันนี้เธอตั้งใจจะมาช่วยกังสดาลแก้เผ็ดคู่ปรับรายนี้ ไหนๆ เธอก็ได้รับความสามารถกลับคืนแล้ว เธอจึงอยากลองวิชาด้วยการล้วงความลับศัตรูของ

กังสตาลเป็นรายแรก แม้ไม่ได้เงินก็ไม่ใช่ไร เพราะการช่วยเพื่อนเป็นเรื่องสำคัญกว่า

กังสตาลให้ข้อมูลว่า ช่วงนี้มีข่าวลือหนาหูว่าพยาบาลคู่ปรับอ้างตัวว่าเป็นลูกสะใภ้ของผู้บริหารโรงพยาบาลคนหนึ่ง และเรียกรับเงินจากเด็กจบใหม่หลายคนโดยอ้างว่าตนสามารถช่วยฝากให้เข้าทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลได้

“แล้วเรื่องที่นางอ้างมันไม่ใช่เรื่องจริงหรือ” วันเวลาถามด้วยอยากแน่ใจว่ากังสตาลไม่ได้เข้าใจอะไรผิดไป เพราะหากไม่จำเป็นจริงๆ เธอก็ไม่อยากจะถือวิสาสะมองอดีตคนดีๆ โดยไม่ได้รับอนุญาต เพราะมันเสียมารยาทและที่ผ่านมา เหตุที่เธอเคยแบล็กเมลล์ลั่นแล้วแต่เป็นคนที่ยังไกลคำว่า ‘ดี’ ทั้งสิ้น

“จะจริงได้ไงละ แหกตาทั้งเพ ผู้บริหารรายนั้นนะเป็น ‘คุณแม่’ มาตั้งแต่อ่อนแต่ออก จะไปมีลูกมีเมียจนมีลูกสะใภ้อย่างนางออกมาได้ไง ถ้าจะมีก็มีแต่ผ้าเด็กสิไม่ว่า เรื่องนั้นนะเป็นความลับสุดยอดที่น้อยคนจะรู้เลยนะ”

“ถ้าเป็นความลับ แล้วแกรู้ได้ยังไง”

“แหม ก็เพราะความสะระแห่น เอ๊ย สารของฉันนำพาไปให้รู้ไงละ ช่วงเรื่องนั้นเถอะ เอาเป็นว่านางไม่ใช่ลูกสะใภ้ผู้บริหารตามที่แอบอ้างละกัน เอาตรงๆ ฉันก็ไม่ค่อยสนับสนุนให้แกใช้พลังนี้เท่าไร แต่ครั้งนี้แกไม่ได้ไปแบล็กเมลล์เรียกเงินใคร แล้วก็ไม่มีเสียงอันตรายด้วย เพราะฉันจะออกหน้ารับความเสี่ยงด้วยตัวเองคนเดียว สำหรับงานนี้แกลบลดภัยหายห่วง ดังนั้นไหนๆ ‘เขา’ คนนั้นของแกก็กลับมาแล้ว ฉันเลยอยากให้แกใช้ประโยชน์จาก ‘เขา’ ช่วยล้วงลูกจากนางให้หน่อยว่าเรื่องที่เขาลือกันมันชั่วหรือมั่วนี่ม เพราะถ้ามั่วนี่ม ฉันจะได้ไม่เสียเวลาหาหลักฐาน แต่ถ้าชั่ว ฉันจะได้เอาเรื่องนี้ไปแก้เผ็ดนาง อย่างน้อยก็จะได้ไปร้องเรียนสภาการพยาบาลหรือไม่ก็ฟ้องผู้บริหารรายนั้น เพราะเขาเป็นผู้เสียหายที่ถูกแอบอ้างไง ที่นี้เขาจะดำเนิน

การยังไม่ต่อก็เป็นเรื่องของเขาแล้ว”

“ฟังดูมีเหตุผล แต่แกก็รู้ว่าฉันเลือกอดีตที่ต้องการดูเองไม่ได้ มันมาแบบสุ่ม แล้วถ้าเกิดสุมไปไม่เจอเรื่องที่เกอยากรู้ละ”

“ลองดูก่อนเถอะ ได้ข่าวว่านางใช้วิธีแอบอ้างแบบนี้มาหลายปีแล้ว เพียงแต่เรื่องเพิ่งมาแดงเอาช่วงนี้เท่านั้นเอง แกก็แค่นอนไปดูให้หน่อย ถ้านางหลอกลวงคนอื่นมานานหลายปี หลายรายจริง โอกาสที่แกจะเห็นข้อขัดแย้ง ก็มีสูงไม่ใช่หรือ ช่วยหน่อยนะ แม่สาวพลังวิเศษ”

แม่สาวพลังวิเศษทำหน้าที่พลีชีพ รู้สึกขุ่นข้องหมองใจที่เพื่อนเกลี้ยงเรียกเธอด้วยคำนี้ ก็มันทำให้เธอนึกถึงพวกซูเปอร์ฮีโร่ที่ใส่ชุดตรูปลีเสียดาเหาะเหวอไปมาเป็นฮีโร่แรงแกร่งในโทรทัศน์ เธอไม่ใช่ฮีโร่และไม่ใช่เกอยากเป็นหนึ่งในพวกนั้นด้วย เพราะอะไรนะหรือ เพราะความสามารถของเธอมันแค่มองเห็นสิ่งที่เคยเกิดขึ้นไปแล้ว ไม่สามารถมองเห็นอนาคต กระทั่งยับยั้งหรือเปลี่ยนแปลงเรื่องราวที่จะเกิดได้ เธอช่วยใครไม่ได้สักราย แม้แต่ตัวเธอเองก็ด้วย แล้วแบบนี้จะเรียกว่าเธอเป็นฮีโร่ได้อย่างไร แต่อย่างไรก็ตาม ถึงเธอจะไม่ใช่ฮีโร่ แต่ในเมื่อเธอตั้งใจมาช่วยกังสตาลแล้ว เธอก็ตกลงทำตามที่เพื่อนขอ หญิงสาวไม่รอช้า เริ่มภารกิจด้วยการหยิบแก้วน้ำปั่นของกังสตาลขึ้นมาแล้วเดินปรี๊ดตรงไปหาเป้าหมายตามแผน

แม้วันเวลาจะเดินเฉียดเข้าไปใกล้ แต่พยาบาลรายนั้นไม่ได้สนใจเลยหันมามองเธอด้วยซ้ำ เพราะมัวแต่ตั้งใจอ่านข่าวอาชญากรรมในโทรศัพท์อยู่ กระทั่งวันเวลาจงใจทำแก้วน้ำหล่นใส่หล่อนจนเลอะเทอะนั่นละ หล่อนจึงสะดุ้งโหยงและหันมองเธออย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“ขอโทษค่ะ ฉันซุ่มซุ่มเอง เดี่ยวฉันช่วยเช็ดให้ค่ะ!” คนเกลี้ยงซุ่มซุ่มขอโทษขอโพย ก่อนจะเอื้อมมือไปช่วยเช็ดคราบน้ำผลไม้ออกจากเครื่องแบบสีขาว โดยฉวยโอกาสนั้นสัมผัสสร้างกายของอีกฝ่าย

ได้ผล...ทันทีที่มือของเธอสัมผัสโดนตัวเป้าหมาย ภาพเหตุการณ์ในอดีตของหล่อนก็แล่นวาบในความคิด เพียงแต่มันไม่ใช่ภาพที่วันเวลาคาด

หวังเลยนี่สิ เพราะแทนที่ภาพจะชัดเจนและยาวนานต่อเนื่องดังธารน้ำที่ทะลักทลายจนสามารถจับประเด็นเรื่องราวได้เหมือนเคย ภาพที่เห็นกลับกลายเป็นภาพเลื่อนรางสั้นจู้จุกแค่เลี้ยววินาทีเดียว ราวกับละครเรตติงต่ำแล้วโดนสั่งให้ตัดจบอย่างไรวางนั้น มิหนำซ้ำยังเป็นละครใบ้ไร้เสียง แถมกะพริบตาดๆ ดับๆ เหมือนกับหลอดไฟใกล้เสียอีกต่างหาก

บ้าที่สุด มันเกิดอะไรขึ้นกับความสามารถของเธอกัน ไม่เคยเกิดเรื่องแบบนี้มาก่อนนี่นา!

วันเวลาขอโทษเป้าหมายซ้ำอีกรอบ ก่อนจะหาจังหวะซึ่งกลับมาหาทั้งสตาลที่รออยู่ แต่เธอกลับมาพร้อมกับความลึ้มเหลว เพราะภาพเดียวที่เธอเห็นก็คือพยาบาลคนนั้นเคยนั่งกินส้มตำปูใส่ปลาร้าสูตรพระบิดาก็เท่านั้น

“ภาพนางกำลังนั่งจกตำปลาร้าพระบิดานี่นะหรือ นี่ไม่ใช่ซอตเด็ดที่ฉันหวังจากแคะ ยายวิว!”

“เออ ฉันรู้ ฉันก็ไม่ได้คาดหวังแบบนี้เหมือนกัน” หญิงสาวถอนหายใจก้มลงมองมือตนเองแบบสุดจะเข็งไม่แพ้เพื่อน “หายไปนาน พอกลับมาคราวนี้ทำไม ‘เขา’ ดื้อกับฉันจังวะ ฉันควรจะลองดูอีกครั้งดีไหม”

“ดีสิ ลุยเลย ก็เหมือนเครื่องจักรไง พอไม่ได้ใช้นานๆ ก็ย่อมผืดและสะดุดเป็นธรรมดา แกควรลองใหม่ สตาร์ทเครื่องใหม่อีกรอบ คราวนี้เขาคงจะทำหน้าที่ให้แกได้เบี๊ยะปังเหมือนเดิมก็ได้”

วันเวลาเชื่อตามที่เพื่อนสนิทแนะนำ เธอตัดสินใจย้อนกลับไปหาเป้าหมายและทำตามแผนฉบับปรับปรุง ทว่าโซคร้ายที่คราวนี้เป้าหมายไม่หลงกลเธออีก ครั้นหญิงสาวแสวงทำเป็นลื่นกลองน้ำผลไม้ที่หกบนพื้น แล้วเซซัดๆ เข้าไปหาพยาบาลคนนั้น หล่อนก็แว๊ดแหวโล่ ซ้ำยังผลักคนมีแผนออกมาจนหน้าเกือบหงาย

ครั้งเดียวยังพอทน แต่สองครั้งติดแบบนี้เริ่มไม่เนียนแล้วสิ พยาบาลรายนั้นคิดว่าวันเวลาตั้งใจกวณประสาทหล่อนจึงยะจัดตั้งท่าจะเอาเรื่อง

ยังดีที่วันเวลาไหลตัวทัน รีบวิ่งหน้าตั้งออกมาก่อน ครั้นรอดมาได้แบบ
เส้นยาแดงผ่าแปด ก็ไม่วายเป็นหมิ่นกึ่ง

“แก! เมื่อไหร่จะโดนตบหน้าเหกอยู่แล้ว มันคุ้มไหมเนี่ย ยาย
กึ่ง!”

“ตบเจ็บอะไร! พุดเกินไป พยาบาลเขาไม่ทำเรื่องป่าเถื่อนแบบนั้นกัน
หรอก”

“แต่พยาบาลคนที่แกว่าก็เป็นผู้ต้องสงสัยในการหลอกลวงเงินคนอื่น
ไม่ใช่เธอ เธอจะเพิ่มศิริมิตตบประจำโรงพยาบาลไปด้วย ก็ไม่เห็นจะแปลก!”

“โธ ขวัญเอ๊ยขวัญมา มันก็แบบนี้แหละ ทุกอาชีพย่อมมีทั้งคนที่ดี
และไม่ดีปะปนกัน และเพราะแบบนี้ไงฉันเลยต้องกำจัดเนื้อร้ายของวงการ
พยาบาลออกไป จะรอแค่การยืนยันจากแกนี่แหละ ว่าไง รอบนี้เห็นอะไร
มาเพิ่มไหม” กังสดาลถามอย่างมีความหวัง ซึ่งหล่อนก็ยิ้มออก เมื่อเห็น
วันเวลาพยักหน้าตอบรับ

“ฮือ เห็นเพิ่มแวบหนึ่ง ซอตเด็ดเลยแหละ”

“จริงหรือ! ถ้างั้นขาลื่อนนี้...”

“ไม่รู้ซัวร์หรือมั่วเนี่ย ยังสรุปไม่ได้เหมือนกัน เพราะซอตเด็ดที่ฉันเห็น
คือเหตุการณ์ต่อจากที่คุ้ปรับแก้ซัดสัสม์ตำเลียเรียบคนเดียวอะ”

“นี่ยาบอกนะว่า...”

“ใช่ ฉันเห็นนางนั่งบนส้วมแล้วท้องเสียหนักมาก นั่นแหละซอตเด็ด
ซอตเดียวที่ฉันล้วงลิ้มมาได้!”

กังสดาลผะดั่งกับคำตอบที่ได้รับ นั่นคงจะเป็นคำตอบที่ห่างไกล
จากที่หล่อนคาดหวังมาก เพราะในหน้าที่ถัดมาสารพัดถ้อยคำสบถก็พรั่ง
ออกมาจากปากหล่อนแบบไฟแลบ

“จะอ้วก แกทำฉันขมคอขึ้นมาเลย ยายวิวเอ๊ย ฉันไม่ได้ไหว้วานแก
ให้ไปเห็นภาพอุบาทว์ๆ นั่นเสียหน่อย เออฉันรู้ว่าแกเลือกภาพที่จะมองเห็น
แบบตามใจชอบไม่ได้” พยาบาลสาวเสริมต่อ เมื่อเห็นเพื่อนตั้งท่าจะถ่ม

ประเด็นนี้ “แต่อย่างน้อยฉันก็หวังว่าเราจะเห็นอะไรที่มีประโยชน์ต่อแผนการแก้ไขของฉันบ้าง อะไรที่มีสาระกว่าการเห็นคนชี้เต้แตกชี้เต้นเพราะจำปูปลาว่าอะ เกิดปะ!”

“เกิดแหละ ฉันเองก็อยากเห็นอะไรที่ดีกว่านี้เหมือนกัน แต่ไม่รู้สภาพที่ฉันเห็นมันเปลี่ยนไป ตอนนั้นมันไม่มีเสียง แถมเลือนราง ดิดๆ ดับๆ ระยะเวลาที่ฉันเห็นภาพก็สั้นมาก มากกว่าที่ฉันเคยเห็นหลายเท่า มันทำให้ฉันมีโอกาสน้อยลงที่จะเห็นอะไรเด็ดๆ อย่างที่เกาจดหัวง ฉันขอโทษจริงๆ ที่ช่วยได้แค่นี้”

น้ำเสียงและสีหน้าที่สลดของวันเวลา ทำให้กังสดาลถอนหายใจ ก่อนจะปลอบเพื่อนอย่างเข้าอกเข้าใจ

“ไม่เป็นไร แค่นี้ฉันก็ชอบใจแก่แล้วที่สละเวลามาช่วย ว่าแต่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมภาพที่แก่เห็นมันไม่เหมือนเดิมละ ในเมื่อแก่ได้ปลงนั่นกลับมาแล้วนี่”

“ใช่ ฉันได้กลับมาแล้วแน่ๆ แต่มันเหมือนกลับมาแบบไม่สุด ไม่เต็มที่ ยังไงไม่รู้”

“เกาคิดไปเองหรือเปล่า ไหนลองทดสอบกับฉันสิ” แม้จะไม่ถูกโฉลกกับการถูกชุดค้อนอดีต แต่แม่เพื่อนสนิทที่ห่วงใยเธอเสมอก็อุตส่าห์รับอาสาเป็นหนูลองยาให้

หล่อนยื่นมือทั้งสองข้างมาข้างหน้าเพื่อให้วันเวลาลองสัมผัสดู และเมื่อวันเวลาจับมือของเพื่อนไว้ ภาพที่เธอเห็นก็แทบไม่ต่างจากพยาบาลรายนั้นเลย เหมือนแสงเทียนที่ริบหรี่กลางสายฝน จวนเจียนจะดับไม่ดับแหล เธอไม่ได้ยินเสียง และแทบมองไม่เห็นอะไรเลย นอกจากภาพเลือนรางที่ผุดขึ้นมาวินาทีเดียว ซึ่งก็ไม่ใช่ภาพที่สำคัญอะไรด้วย เพราะมันคือภาพกิจวัตรประจำวันที่กำลังดาลกำลังแปร่งพินอยู่หน้ากระจกในห้องน้ำ ครั้นพยายามหลับตาตั้งสมาธิแน่นๆ ก็ครั้งต่อก็ครั้ง ก็ไม่ได้ทำให้วันเวลาเห็นภาพชัดหรือเพิ่มขึ้นเลย พอสรุปได้แบบนี้ เธอก็เริ่มกลัวแล้วสิว่าตนจะสูญเสียความ

สามารถพิเศษไปอีกรอบ แค่นี้ก็ทำให้รู้สึกโหวงเหวว่างเปล่าแล้ว หากไม่มี
ความสามารถนี้ เธอจะทำมาหากินอย่างไร

“อย่าเพิ่งคิดไปไกล แก่ไม่เสียพลังนั้นไปอีกครั้งหรอก ไม่มีเหตุผล
อะไรให้เป็นแบบนี้ บางทีพลังเก่าอาจจะอยู่ในช่วงฟื้นฟูก็ได้ เลยมานะแบบไม่
เต็มร้อย”

“ฟื้นฟู? พูดยังกับว่าเป็นคนป่วยนั่นแหละ”

“ก็จริงนี่นา แก่ก็ต้องกระตุ้นปัจจัยเพื่อฟื้นฟู แก่นั้นพลังพิเศษของ
แกก็จะกลับมาใช้ได้ดีเหมือนเดิม”

“แล้วอะไรล่ะคือปัจจัยกระตุ้นที่เก่า” วันเวลาถามอย่างงงๆ ในขณะที่
ที่พยาบาลสาวยกไหล่

“คำถามนั้นแกต้องเป็นคนตอบ แก่ต้องลองย้อนคิดไปว่าแกได้พลัง
กลับคืนมาตอนไหนและยังงี้”

ตอนไหนและยังงั้นหรือ...วันเวลาพยายามทบทวนความทรงจำ ดู
เหมือนว่าเธอจะได้ความสามารถกลับคืนมาตอนไปงานเลี้ยงศิษย์เก่าอังกฤษ
นั่น และหากถามว่าทำได้อย่างไร เธอก็ไม่โอเคเหมือนกัน รู้แต่ว่าจู่ๆ ก็ได้
กลับคืนมาเองหลังจากที่มีเรื่องทะเลาะกับตรัยคุณ

ดวงตากลมของหญิงสาวเบิกกว้างขึ้นเมื่อนึกถึงจุดนี้

ใช่แล้ว...ตรัยคุณไง!

“ฉันนี่ก็ออกแล้ว แก่ ฉันนี่ก็ออกแล้ว!” วันเวลาร้องลั่นอย่างดีใจ
พลางรวบรวมเพื่อนมาเขย่า “พี่คุณไง ถ้าฉันสันนิษฐานไม่ผิด เขาต้องเป็น
ปัจจัยกระตุ้นที่แกพูดถึงแน่เลย!”

“พี่คุณ? อ้อ อดีตพี่ชายข้างบ้านที่แกเคยคลั่งรักนั่นอะนะ”

“ใช่ เขานั่นละ ตอนเราทะเลาะกันในงานปาร์ตี้ ฉันแผลอเอามือไปโดน
ตัวเขา แล้วความสามารถของฉันก็กลับมาเฉยเลย จังหวะมันปะไปไหม มัน
น่าคิดไหมล่ะว่าพี่คุณจะเป็นปัจจัยกระตุ้นที่แกพูดถึง”

“เท่าที่ฟังก็มีความเป็นไปได้ แต่ยังไงก็ควรทดสอบสมมุติฐานนี้ดู

อีกรอบเพื่อความชั่ว”

“อยากจะทำอยู่ แต่ปัญหาคือฉันไม่รู้ว่าจะเจอพี่คุณได้ที่ไหน แกก็รู้ว่าเขาไม่ชอบชี้หน้าฉัน ไอ้การจะทิ้งบงทิ้งเบอร์หรือที่อยู่ติดต่อไว้ให้ ไม่มีหรอกนะ” วันเวลาพูดแล้วก็คอตกแบบคนหมดหวัง ทว่ากังสดาลกลับเป็นคนที่ถูกประกายความหวังใหม่ให้เธอ

“ถ้าเป็นเรื่องนั้นไม่มีปัญหา เพราะฉันมีเพื่อนที่เป็นญาติกับทีมผู้จัดงานเลี้ยงศิษย์เก่า ถ้าขอร้องดีๆ ฉันว่าเขาคงจะหาเบอร์หรือที่อยู่ติดต่อพี่คุณให้ได้”

“จริงหรือ ขอบใจแกมากนะ!”

“เออ เปลี่ยนคำขอบใจเป็นเบงค์พันสักใบก็พอ” กังสดาลหัวเราะร่วน “ว่าแต่ถ้าแกได้กลับไปเจอเขาอีกครั้ง แกจะเดินหน้าทดสอบสมมุติฐานยังไง คิดแผนไว้หรือยัง”

“ยังเลย แต่ของแบบนี้ไม่เห็นจำเป็นต้องมีแผนนี่” คนไร้แผนไหวไหล่เล็กๆ “เพราะถ้าฉันสัมผัสตัวพี่คุณแล้วความสามารถกลับมาจริง ฉันก็แค่ต้องหาทางสัมผัสเขาให้ได้อีกครั้งก็พอ ไม่เห็นจะยาก”

“ไม่ยากเลย แกก็เพิ่งบอกเองหยๆ ว่าเขาไม่ชอบหน้าแก แล้วแบบนี้จะหาทางสัมผัสตัวเขาได้อย่างไร”

“เดี๋ยวกูรู้ ต่อให้ต้องบังคับกันก็ต้องทำ ถ้าพี่เขาไม่อนุญาตให้สัมผัสดีๆ...” วันเวลายิ้มมีเลศนัย นัยน์ตาแพรวพราว “งั้นฉันก็จะขอถือวิสาสะเลือกตำแหน่งที่สัมผัสเองตามใจชอบแบบทั้งน้ำตา และนั่นละกำไรชีวิต!”

“พอยต์แกมันอยู่ที่ประโยคหลังใช่ไหม ฉันรู้ทันหรอกนะ นังวู นังคนชั่ว!”

นังคนชั่วหัวเราะว่า น้อมรับคำบริภาษจากเพื่อนด้วยการยกมือขึ้นพนมแล้วสาธุ เธอไม่โกรธที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนชั่ว เพราะเธอก็ชั่วจริงๆ และคนชั่วคนนี้ก็กำลังคาดหวังกับสมมุติฐานนี้มาก

ถ้าสมมุติฐานเรื่องตรัยคุณเป็นจริงก็ดีไป แต่ถ้าไม่จริง ก็ไม่ได้เลว

ร้ายนัก เพราะอย่างน้อยเธอก็ได้สัมผัสตัวผู้ชายที่เธอเคยชอบ และประเด็นคือเธอจะสัมผัสส่วนไหนบนร่างกายเขาก็ได้ด้วยสิ แค่นี้ก็คุ้มค่าแล้ว

วันเวลาออกมาจากโรงพยาบาลด้วยใจที่เปี่ยมหวัง ขณะขับรถกลับบ้าน เธอก็ได้รับข้อความจากกังสตาลเรื่องที่อยู่และเบอร์ติดต่อของตรัยคุณ เพียงแค่เห็นเท่านั้นหัวใจของหญิงสาวก็เต้นระรัวเหมือนตีกอล์ฟ จากที่เคยเป็นแค่หามองเครื่องบิน ตอนนี้หมาอย่างเธอกำลังจะได้ขึ้น เอ๊ย ขึ้นเครื่องบินสมใจปรารถนาแล้ว

รอก่อนนะคะพี่คุณ ต่อจากนี้วิวจะไม่ได้แค่แหงนมอง แต่จะไปหาพี่ถึงที่เลยละ!